58- 307

Akbaba

Kızıl papas — Nihayet kafese koydum!

1958 İKRAMİYE PLÂNI

2 1/2 milyon

APARTMAN DAİRELERİ
BAHÇELİ EVLER
PARA İKRAMİYELERİ

● 2.5 Milyon liranın yarısı, yani 1.250.000 lirası Apartman Dairesi ile Ev ikramiyesi ve geri kalan 1.250.000 lirası para olarak dağıtılacaktır.

● 2.5 Milyon liranın tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

Her 150 liraya 1 kur'a numarası

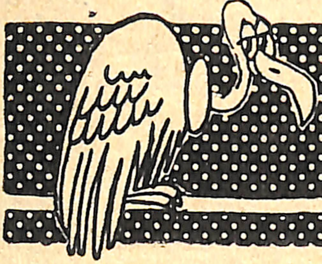
TÜRKİYE

BANKASI

FAAL d - 385

paranızın...
istikbalinizin
emniyeti

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

KIBRIS

Yazan :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

POLİTİKADA dostluk, menfaatın takma adıdır. Türk - Amerikan dostluğu mu?.. Silâh altında beşyüz bin süngü besle... Sınırlarda Rus akınını göğüsle... Kore'de kanını dök... Kalkınma mı?.. Yardım mı?.. Aslaaaan!.. Sen kalkınmadan da yaşarsın!.. Sen yardımsız da ölürsün!..

Türk - İngiliz dostluğu mu?.. Güneyde onun bekçiliğini yap... Petrol kuyularını süngünle koru... Basra körfezine inen yolu tut... İhtiyar aslanı dört yanından sarmış avcılardan sakın!

Türk - Yunan dostluğu mu?.. Trakya haritasından Türklük silinedursun, yum gözünü!

Kıyı sularının en tatlı balıkları komşu ağına düşsün, cömert gülümsemelerle seyret!

Ağzı resmî mühürlü zarflar içinde dövizlerimiz kaçırılsın, boş ver!

Kıbrıs adası mı?.. Dostluğa kurban olsun!

Ayol, bizim dostlar, gece yatısına gittiği yerden öteberi aşıran, evin kızına sarkıntılık eden zamane misafirlerine döndü. Neredeyse ellerini sıktıktan sonra, parmaklarımızı saymamız lâzım gelecek!

Bu dâvada İngiliz politikasına hiç şaşmayınız.

Fıkrayı bilir misiniz acaba:

Bir Ramazan günü, top atılıncıya kadar koyun koyuna yatmak için Yeniçeri Ağasiyle pazarlık kesen dilber bir Rum kızı, epeyce hırpalanmış olacak ki, nefes nefese pencereye koşup sokaktan geçen imama seslenmiş:

— Hodza fendi, top patladi mi?..

Hoca hayretle sormuş:

— Sana ne toptan madama?.. Sen müslüman mısın?..

— Ben müslüman değilim ama, koynumda müslüman var!..

İngiltere de böyledir: Kendisi Yunanlı değil ama, koynunda Yunanlı var!..

Neymiş Yunan tezi?.. Adada, yüzbin Türke karşı dörtyüz bin Yunanlı varmış!

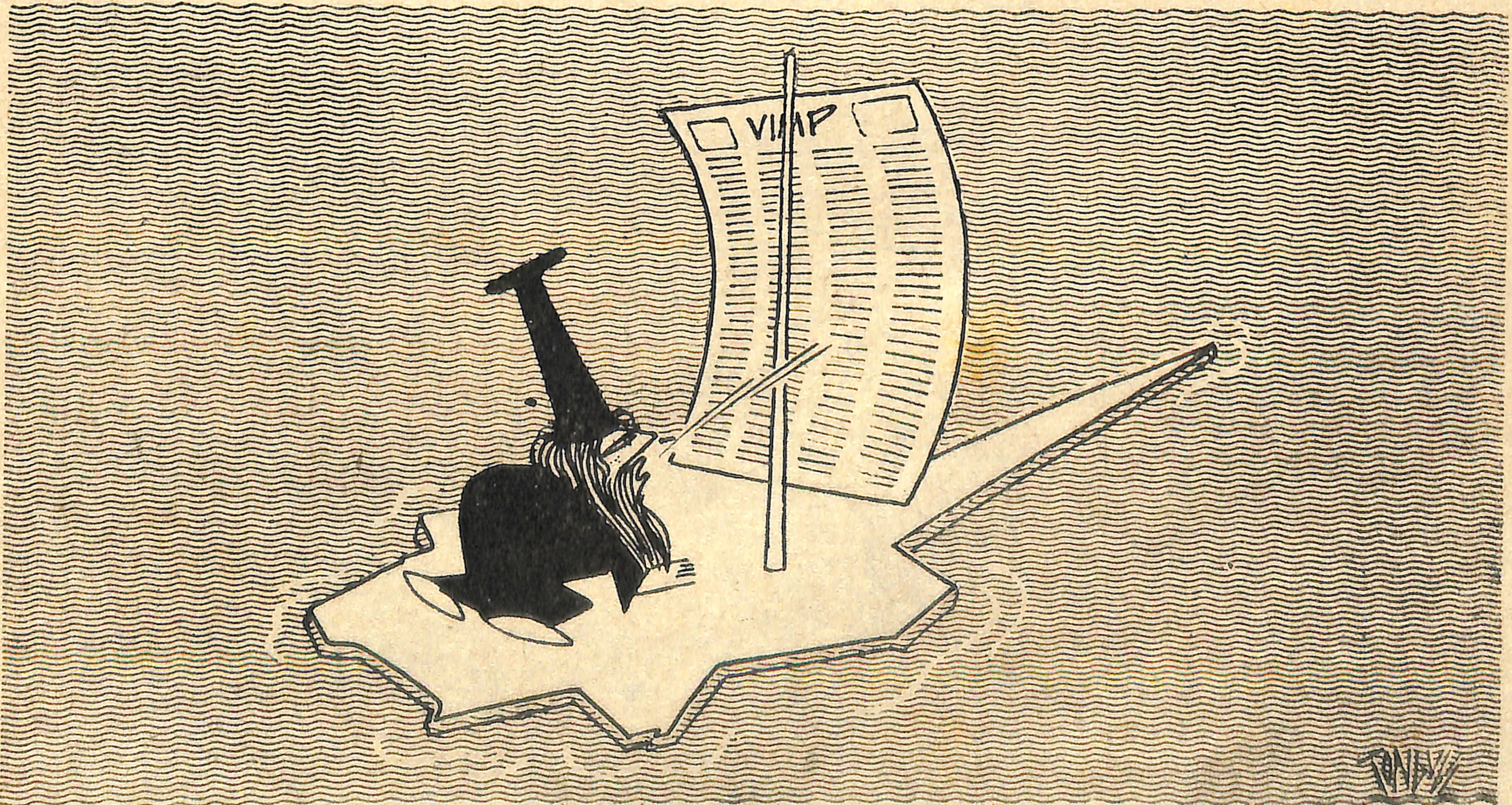
Türk çoğunluğunun bu azınlığa düşüşünden sömürgeci medeniyet utansın!

Hem ne çıkar bundan?.. Kıbrıs, üzerinde kendi bayrağı dalgalanan bağımsız bir ada değil, Türk kıyılarında bir vatan toprağıdır. Tatavla'da çok Rum var diye bu İstanbul mahallesini Yunanistana, Balat'ta çok Yahudi var diye İsraile, Samatya'da çok Ermeni var diye Erivan'a mı bağışlıyacağız?..

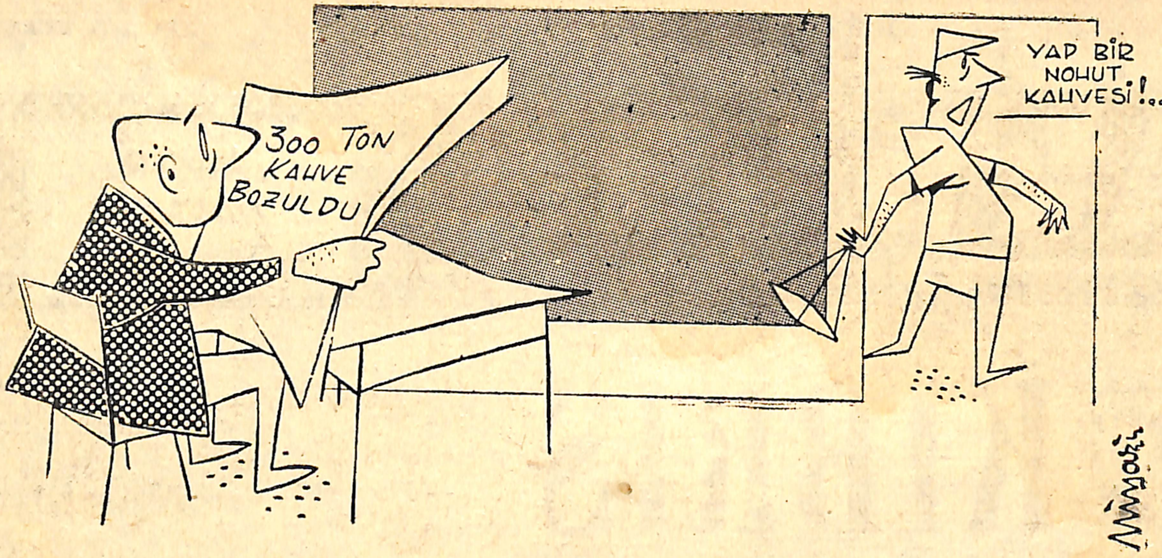
Bu küçük çoğunluklar, büyük millet çoğunluğu içinde erimiş birer damladır.

Dostlarımız dikkat etsin: Bu son damla, artık tahammülümüzün bardağını taşırabilir!

Kıbrıs meselesinde Yunan basını kilise ile işbirliği halindedir.. **(Gazeteler)**

YAZISIZ!..

C.H.P. iktidarında yasak olanı yazan muhalif gazeteleri sıkı yönetim kapattı, iktidar gazetesini kapatmadı.

E, insaf edin, o zaman sıkı yönetim vardı da, şimdi gevşek yönetim mi var?..

⊞

Nereye?

ULUS gazetesinde şöyle bir başlık vardı:

«Tüccarların sorusu: İktidar nereye gidiyor?».

Banliyö treninin, şehir içi vapurlarının, otobüslerin son istasyonuna, son iskelesine, son durağına gitmek isteyenler gişeden bilet alırken, onlara biletçi sorar:

— Nereye?

Onlar da gidecekleri yeri söylemezler de,

— Gittiği yere kadar... derler.

Tüccarlarımız soruyorlarmış.

— İktidar nereye gidiyor?

Bunun cevabı belli:

— Gittiği yere kadar...

⊞

Kalbimizden geçenler

GAZETELERDEN birinde şöyle bir ilân okuduk:

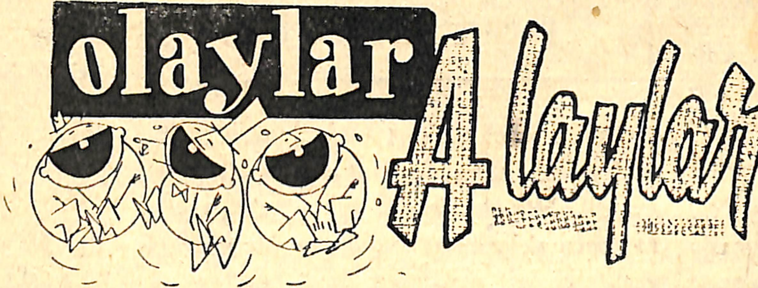
«Hind efsanelerini hakikat yapan medyumlar vasıtasiyle 20 senelik gaiblerinizden haber verip, kalbinizden geçenleri teker teker açıklayan meşhur sihirbaz...»

Birisi,

— Acaba doğru mu? Sâhiden sihirbaz herkesin kalbinden geçenleri biliyor mu? dedi.

Bana kalırsa sâhi değil. Sihirbaz, seyircilerin kalplerinden geçirdiklerini dosdoğru açıklasa, hiç bir seyirci gelmezdi. Gelenler de sihirbazı parçalarlardı.

Şu garip dünya!..

— Gaziantep olaylarını yazmak yasak mı, değil mi?

Cevabı belli: yasak... Yasak ama, kime yasak?..

Görmedik ya, görenlerden duyuyoruz. Avrupa, Amerika şehirlerinde altı, yedi katlı kocaman mağazalar varmış. Alıcı içeri girer, tekerlekli arabalara canı ne isterse doldururmuş. Çıkarken de parasını verirmiş. Hiç kimse kontrol etmezmiş. Bana bunu anlatan arkadaşıma,

— Peki, ya birisi bir şey çalar cebine atarsa?.. dedim.

— İmkânsız, dedi, duvarlarda ayna gibi cam vardır. Öyle bir cam ki, sen bu yandan bakınca bir şey göremezsin. Camın arkasındaki seni görür. Birisi bir şey aşırır, cebine atarsa camın arkasındaki görür, adam hesabı verirken,

— Affedersiniz bayım, cebinizdekinin parasını ödemeyi unuttunuz, der.

İktidarla muhalefet arasında işte tıpkı bu cam gibi bir cam vardır. Muhalefettekinin gördüğünü, bu yandaki iktidar görmez. Muhalefete yasak olan, iktidara yasak **olmaz.**

Hiç yüzünden

CİNAYETLER olur. Birisi, bir başka birisini öldürür. Gazetelerimiz «hiç yüzünden bir cinayet işlendi» diye yazarlar. Dünkü gazetede yine böyle bir başlık vardı: «Kasımpaşa'da hiç yüzünden adam öldüren gümrük memuru».

Yeryüzünde bütün cinayetler, adam öldürmeler, hepsi, bir hiç yüzünden olur. İster para, ister aşk, ister ihanet, hepsi hiç yüzündendir. Ama insanları yaşatmak, iyi yaşatmak, yaşamalarına yardım etmek, hiç yüzünden değildir.

Hiç yüzünden işlenmemiş cinayet var mı? Hitler'le, Mussolini ve Stalin de hiç yüzünden cinayetler işlemediler mi, milyonlarca insanı öldürtmediler mi? Ne oldu? Hiç... Hiç yüzünden hiç...

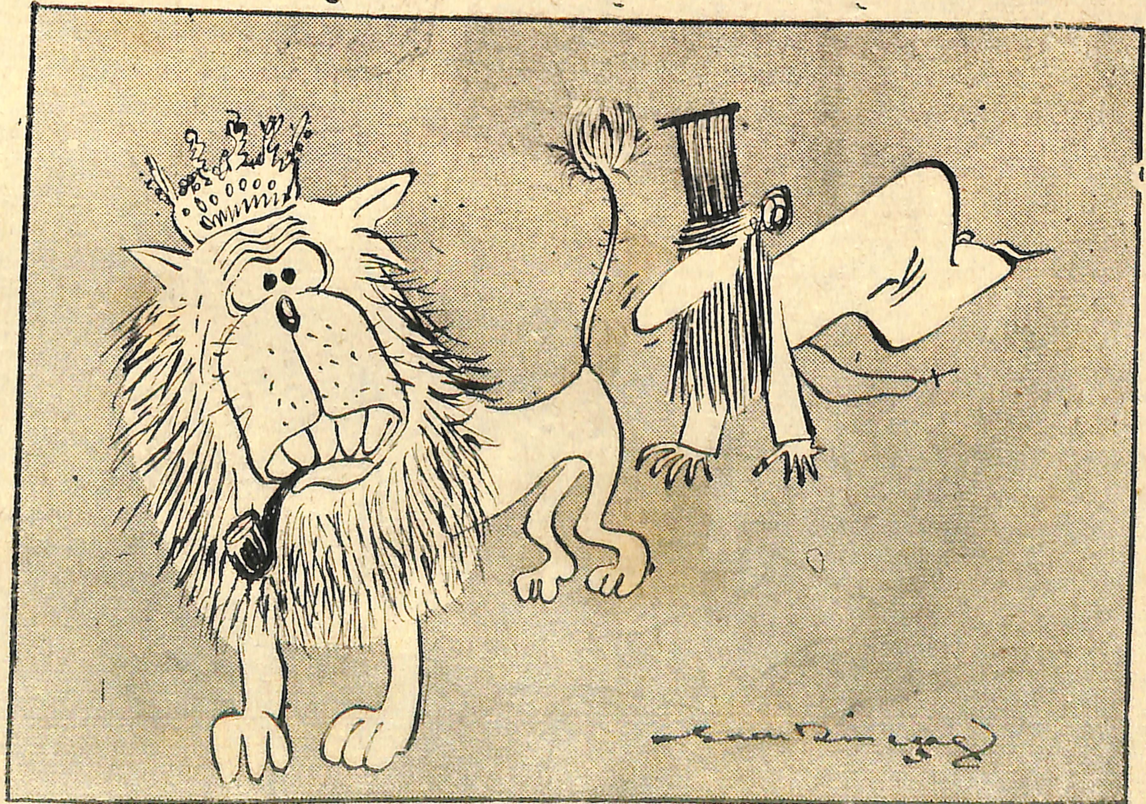
Yassah!

DEMOKRAT Parti muhalefette, C.H.P. iktidardaydı. Muhalefet lideri sayın Celâl Bayar bir nutuk vermişti. Bu nutku yalnız üç İstanbul gazetesi sayfalarına koyabilirdi. O zamanki, sıkı yönetim, bu nutku koyduğu için yalnız iki gazeteyi kapattı, aynı suçu işleyen Tanin gazetesini kapatmadı. Çünkü Tanin C.H.P. liydi. Kim ne diyebilir? Sıkı Yönetim...

Gel zaman git zaman, muhalefetle iktidar yer değiştirdiler. D. P. iktidara, C.H.P. muhalefete geçti. Bursa'da Ulucami'de gerici bir olay oldu. Savcılık bu olayın gazetelerde yazılmasını yasak etti. Yalnız bir gazete bu yasağı tanımadı: Havadis. Çünkü D.P. liydi.

Seçimlerde Gaziantep'te bir takım olaylar oldu. Savcılık bu olayların yazılmasını gazetelere yasak etti. Yalnız bir gazete bu yasağı dinlemedi: Havadis... Çünkü D. P. liydi.

Şimdi C.H.P. Ankara Milletvekili Bülent Ecevit Adalet Bakanından şunu soruyor:

YAZISIZ!..

KIRK anbar

YALÇIN ÇETİN – TONGUÇ

CANKURTARAN ARABASI BİR ÇOCUĞA ÇARPTI

KEŞKE BENİ KURTARSAYDI

DAR GELİRLİ

France-soir

Rusyada mezarlar karaborsaya düştü

SON KURTULUŞ ÜMİDİMİZ DE SUYA DÜŞTÜ YOLDAŞ

Bir Yunan şilebi rıhtıma bindirdi

MEGALO İDEA

HARP ve SULH

HERKES Kazanıyor

Yazan : AZİZ NESİN

BU konuşma, Kadıköy'e giden bir vupurun lüks güvertesinde geçti. Biri iri kıyım, biri ufak tefekti. Ben, masanın öbür başında idim. O ikisi yanyana oturmuşlardı. Ufak tefek olanı;

— Ben Ankara'dan ayrılırken arkadaşlar «Aman, senin katı boşaltma!» diye yalvardılar, dedi.

İriyarı olanı:

— Bir arkadaşım, senin taşınacağın katı tutmak istedi, dedi.

— Hangi bir arkadaş? İki arkadaş birden.

— Ev büyük mü idi?

— İki oda, bir hol. Ama iyi yerde. Kirası da ucuz.

— Haaa... İkisi de bekâr, oraya sığışacaklar.

— Değil... İkisi de evli. Onu anlatacağım ya. Neden bu kadar ev sıkıntısı çekiyoruz, biliyor musun? Gördüğün evlerin yarısı garsoniyer... Anladın mı?

İri adam, ufak tefek arkadaşına

— Mübalâğa ediyorsun, dedi, herkeste garsoniyer tutacak para nerede?

— Garsoniyer en ucuz iş kardeşim. Zenginsen bir başına garsoniyer tutarsın. Daha zenginsen, bir kaç garsoniyer tutarsın.

Zengin değilsen, o zaman da kendi bütçenize göre, iki arkadaş, üç arkadaş beş arkadaş her neyse birleşip bir garsoniyer tutuyorsunuz. Şirket gibi bir iş. Yirmi kişilik garsoniyerler bile var.

— Şaşılacak şey...

— Sen uyuyorsun. Şimdi erkek olsun da garsoniyeri olmasın, hiç yok... Yoksa biz bu kadar ev sıkıntısı çeker miyiz? Hep garsoniyer. Bir evin perdeleri hiç açılmıyorsa, anla ki orası garsoniyerdir. Neyse... Ben Ankara'dan ayrılırken «Senin katı bize ver!» diye yalvardılar. Kira ucuz. İyi yerde de. Gelgelelim kunturat benim üstüme. Başkasına devir hakkım da yok. Arkadaşlar: «kunturat senin üstünde kalsın, kirayı biz verelim» dediler. «Bir şartla» dedim, «Ankara'ya geldikçe, ben de burada kalacağım.» O şartla benim katı onlara bıraktım. İstanbul'a geldim.

Aradan bir, üç ay mı, dört ay mı ne geçti, ben Ankaraya gittim. Eh, evimiz var ya, otel parasından kurtulduk. Bende evin anahtarı var. Kötü bir karşılaşma olmasın diye, benim eski evimi garsoniyer olarak kullanan iki arkadaşa haber verdim.

Gündüz sağa sola koşmaktan yorulmuşum. Erkenden eve gidip yattım. Gözüm daldı dalmadı, dışarda bir tıkırtı. Kapı açılır gibi oldu. Sonra ayak sesleri, daha sonra bir kadın cilvesi, fıkırdama. Yattığım odanın kapısı açıldı, elektrik yandı. Karşımda hiç tanımadığım bir sarhoş erkekle kadın... Ben ona sormadan o bana sordu:

— Sen kimsin be?..

Yataktan şöyle bir doğruldum,

— Yanlış geldiniz, dedim, her halde başka kata girecektiniz. Burası benim evim.

Adam,

— Ne yanlış katı? dedi, benim elimdeki maymuncuk değil, anahtar. Bu anahtar her kapıyı açmaz ya...

— Her kapıyı açmaz ama, bu kapıyı açmış işte. Lütfen evimden çıkın, beni de rahat bırakın.

Sarhoş söz anlar soyundan değil.

— Arkadaş, dedi, çok konuşma, çek arabanı... Gecenin bir vakti başımı belâya sokma.

— Ama ben sizi «mesken masuniyetini ihlâl» den, «haneye taarruz» dan şikâyet ederim.

— Sen hele defol git de, sonra ne halt edersen et!..

Ankara'da gecenin bir vakti, otellerde de yer bulunmaz. Sarhoşa,

— Bak arkadaş, dedim. Çok güzel bir düşünce geldi aklıma. Burada iki oda var. İkimize de yeter. Sabah olunca, gün ışığında kimin haklı kimin haksız olduğu anlaşılır.

Sarhoşun buna aklı yattı,

— İyi, dedi, ama sen öteki odada yatacaksın. Biz bu odaya alışmışız.

Ben ötemi berimi toparladım, öteki odaya geçtim. Daha gözümü yummamıştım. Sokak kapısı bir daha açıldı. Elektrik yandı. Bir kadın, bir erkek, benim yattığım odaya daldı. Koridorun lâmbası yanıyor, oda karanlıktı. Adam, gelini gerdek odasına sokan bir Frenk gibi kadını kucakladı. Sonra hop diye üstüme fırlattı. Ben, kadın üstüme düşünce «hıh!» diye bir sıçradım. Sıçramamla

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

— Amanın... Yiyon mu?..
— Elbet... Bu fiata aldığım odunu yakacak değilim ya!..

neye uğradığını şaşıran kadın,

— Altımda biri var!.. diye çığlığı bastı.

Hemen yataktan fırladım. Adama,

— Bu ne rezâlet!.. diye bağırdım.

Adam,

— Asıl rezâlet seninki... dedi, sen programını şaşırmışsın. Bugün günlerden ne?

— Salı...

— Tamam salı... Saat kaç? İkiyi çeyrek geçiyor.

Bunları söyledikten sonra, cebinden çıkardığı deftere baktı,

— İşte program, dedi, her hafta salı günleri gece saat ikiden sabahın altısına kadar bu oda benim. Benden öncekine vakit kalsın diye on beş dakika da geç geldim. Nöbet benim.

— Sakın sizin nöbetiniz başka bir yerde olmasın?..

— Nasıl olur? Ben her hafta buraya gelirim. Hiç bir salı sektirmem. Daha geçen salı geldim.

Adam, bunu söyler söylemez kadın yakasına yapıştı:

— Vay alçak, utanmaz! Hani sen geçen salı evindeydin? Hani karın bırakmamıştı?..

Çantayı adamın kafasına vurmaya başladı. Çantayı kafasına yiyen adam şaşkınlıktan,

— Yahu, dur! dedi, buraya geldikse, hemen kötülük için mi geldik bakalım? Vallâhi billâhi karımla beraber geldik.

Kadın, çantayı az buldu. Ayağından iskarpini çıkarıp, ökçesini adamın kafasına indirmeye başladı.

— Sus ahlâksız! Senin gibi namussuz bir herif yüzünden aslan gibi kocama ihanet ediyorum. Tuuu sana!

Adam, temelli şaşırdı:

— Anlayıp dinlemeden hemen suratıma tükürme... Bizim eve misafirler gece yatısına gelmişti. Evde yer kalmadı şekerim. Biz de karımla buraya geldik. Vurma Allahaşkına...

Kadının sinirlerini yatıştırmak için, yataktan kalktım,

— Rica ederim, siz buyurun... dedim.

Elbiselerimi kolumun altına alıp koridora çıktım. Koridorda bir kanape vardı. Kanapenin içine büzüldüm. Ceketimi, pardesümü de üstüme çektim. Orada uyuya kalmışım. Yarı uyur, yarı uyanıklık içindeyken kulağımın dibinde bir mırıltı duydum:

— Yavrum, canım!..

Tatlı bir rüya olacak. Kendimi rüyamın ılıklığına bıraktım.

— İki kişiii!.. diye bir çığlık koptu. Adamın biri kadını almış gelmiş. Besbelli aceleden lâmbayı da yakmamışlar, hemen kanapeye uzanmışlar. Kadın, benimle öbür erkeğin arasında kalmış. Üçümüz de fırladık. Onlar elektrik düğmesini arıyorlar, yerini bilmediklerinden bulamıyorlar. Kadın karanlıkta boyuna söyleniyor:

— Sağımda yatıyordun şekerim. Birden bire soluma geçtin. Bu ne iş demeğe kalmadı, bir de baktım, solumdasın. Demek bunun huyu da bir o yana, bir bu yana geçmek dedim. Ama sonra, seni hem sağımda, hem solumda görünce...

Lâmbanın düğmesini çevirdim. Erkek ince biri imiş. Öbürleri gibi, üstüme yürümedi.

— Affedersiniz, dedi, acaba sati mi şaşırdık?

Karşımda yumuşak adamı bulunca diklendim:

— Bu ne edepsizlik!.. Burası benim evim.

Adam,

— Bana bir anahtar verdiler, dedi. Her ayın üçünde sabaha kadar bu kanape benim.

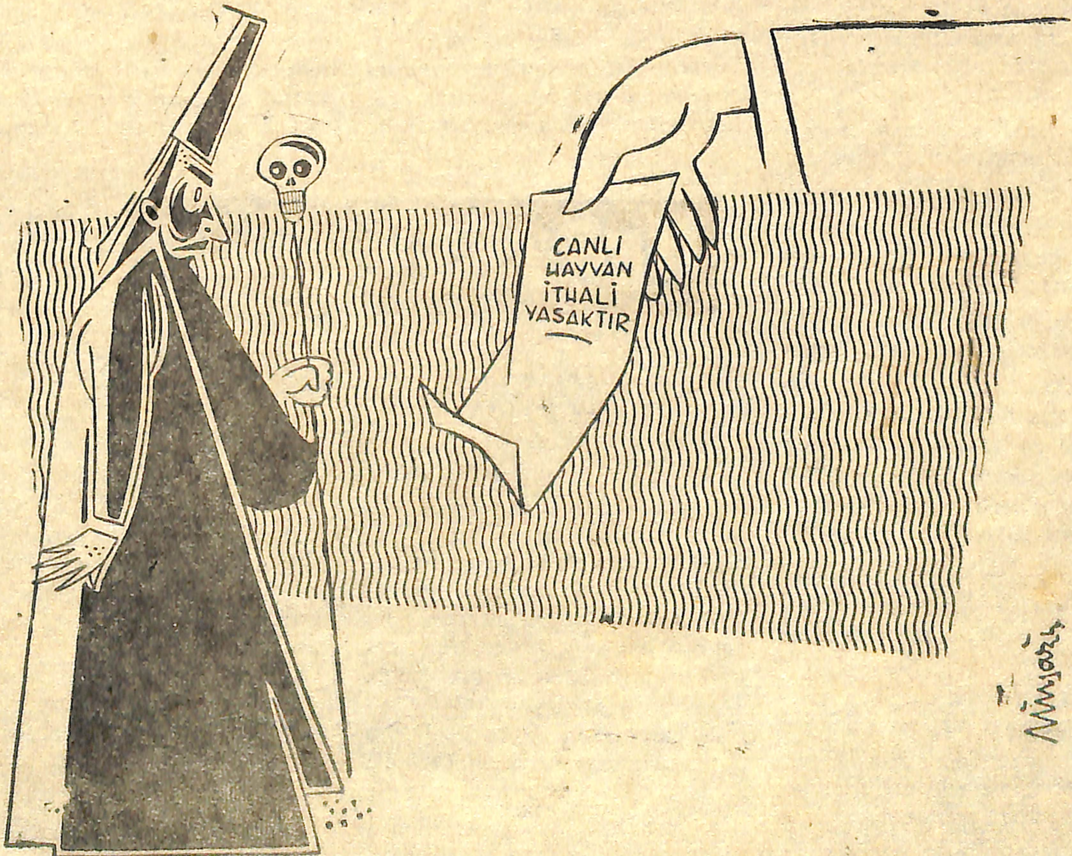
— Kim verdi anahtarı?

— Vallahi... Adı dilimin ucunda... Zeki mi, Zekâi mi? «Z» li bir şey adı. Aydan aya beş lira, anahtar kirası veriyorum.

Sabaha bir iki saat kalmış. Hemen giyinip dışarı çıktım. Kapıdan çıkarken başka bir çift de merdivenlerden çıkıyordu.

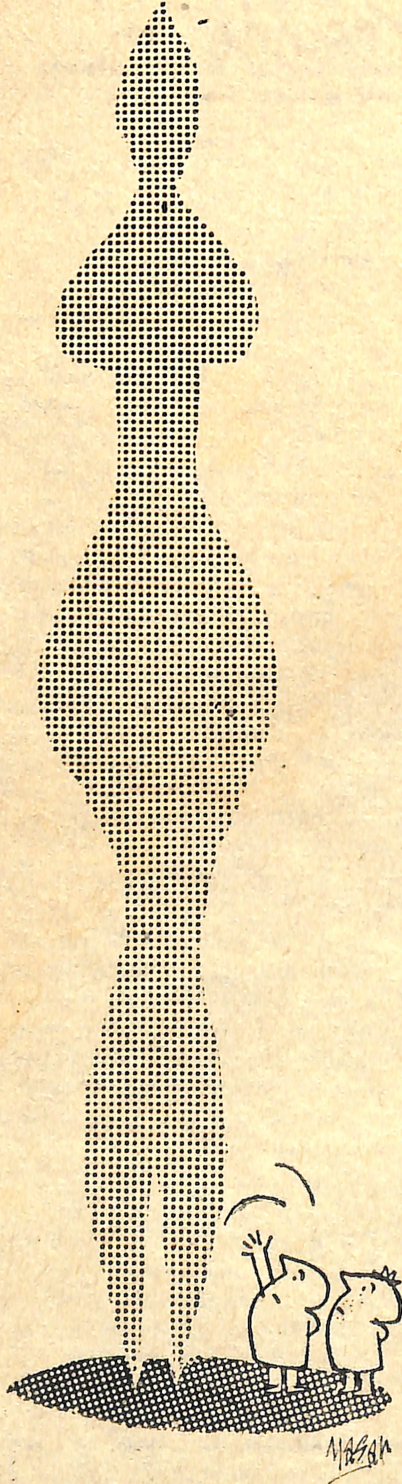
Sabaha kadar sokaklarda do-

Makarios, Türkiye'ye gelmek için vize istedi.. (Gazeteler)

Cevap!..

Ayda, insan olup olmadığı araştırılacak.. (Gazeteler)

— Böyle bir füze atmakla ayda insan olup olmadığını anlıyacağız!..

laştım, saat dokuzda, benim evi bıraktığım iki arkadaşı buldum. Yukarıdan aşağı bir iyi sıvadım:

— Bre alçaklar! Kunturat benim üzerime diye bu edepsizlik yapılır mı? Ahlâk zabıtasına sicilimi geçirteceksiniz.

Arkadaşın biri,

— Vallahi, dedi, kira bize çok geldi. Para evi geçindirmeye yetmiyor. Bir de ayda 270 lira garsoniyer kirası nasıl verelim? Zâten evi, ayda bir iki kere ancak kullanıyoruz. İki üç kişi daha bulalım, dedik. Onlara da birer anahtar yaptırdık. Kira onlara da çok gelmiş. Onlar da ayda ellişer lira verecek dört arkadaşa dört anahtar yaptırmışlar. Biz, ondan sonra ipin ucunu kaçırdık.

— Peki, ne olacak şimdi?

— Biz de onu düşünüyoruz.

— Kimlere anahtar verdinizse alın geriye.

— Hangi birini alacaksın. Herkes birbirine anahtar vermiş. Ankara'da herkes bizim garsoniyeri kullanıyor. Cebinde bizim garsoniyerin anahtarı olmayan tek dargelirli kalmadı. Hepsinin tarifesi var.

— Ulan alçakalr, ulan reziller! Namusumu iki paralık ettiniz, diyerek söylemedik lâf bırakmadım.

— Ben, şimdi gidip kapının kilidini değiştiriyorum, dedim.

İkisi birden,

— Aman etme! diye elime sarıldılar.

— Daha etmesi var mı?

— Aman, bütçemiz sarsılır.

— Ne bütçesi? Aydan aya bir de garsoniyer kirası verince bütçeniz sarsılmıyor mu?

— Yahu, sen ne diyorsun arkadaş. Bize garsoniyer bedava geldiği gibi o yüzden aydan aya cebimize para giriyor.

— Nasıl oluyor?

— Kirası 270 lira değil mi? Ben üç kişiye yetmiş beşer liradan kiraladım.

Bu da üç kişiye kiraladı. Altı tane yetmiş beş, eder 450 lira. 270 i kira, kalır 180 lira. Doksanar lira da bize kalıyor.

— Siz beni düşünmediniz. Ben de sizi düşünmem.

— Bizi düşünmezsen başka zavallıları düşün. Bizden 75 liraya anahtar alan da dört anahtar yaptırmış, ellişer liraya kiralamış. Her ay 125 lira kazanıyor, garsoniyer de bedavaya geliyor. Ondan elli liraya kiralayanlar, yirmi beşer liraya dört kişiye anahtar kiralamışlar. Ayda elli lira kazanıyorlar.. Onlar da başkalarına kiralamışlar.

Ben düşündüm, taşındım, bir türlü hesabın içinden çıkamadım. Bizim garsoniyer herkese bedava geldiği gibi, anahtarı her eline geçiren de havadan ayda elli lira, yüz lira kazanıyor. Ne bereketli iş be kardeşim. Para makinası gibi. Ama bu paraların kimden çıktığı hiç belli değil. Boyuna para yağıyor. Sen böyle şey gördün mü? Bir kilidi değiştirsem, hepsi yandı. Bütçeleri allak bullak olacak. Anahtarın kirası beş liraya kadar düştüğüne göre artık kaç kişinin, kaç lira kazandığını düşün.

İri yarı adam, ufak tefek arkadaşına,

— Sonra, ne yaptın? diye sordu?

— Hemen kilidi değiştirdim. Ev sahibine de çıkıyorum, dedim. Ev sahibi, kendim taşınacağım, dedi. Ben İstanbula döndüm. On beş gün sonra ev sahibinden bir mektup aldım. Sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar, eline anahtarı alan kapının kilidini zorluyormuş. Kapıyı açamayınca,

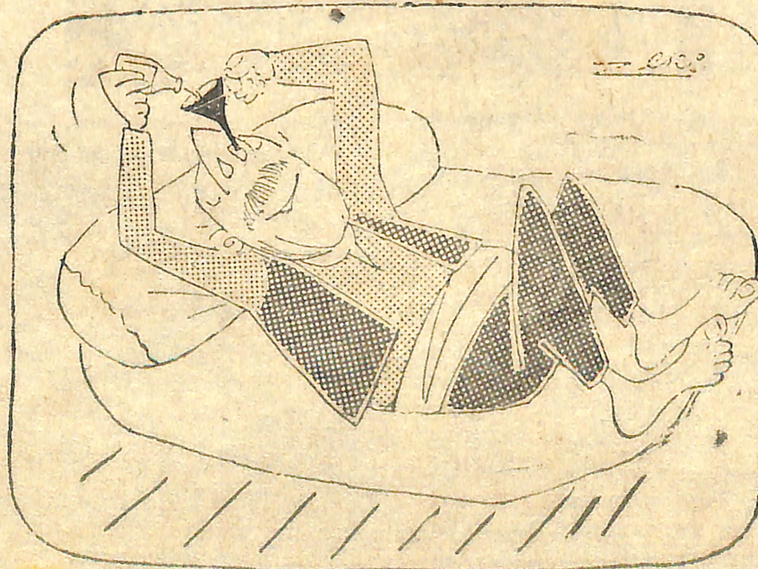
— Yahu bu ne iş? Programda benim saatim... diye söylene söylene gidiyormuş. Ev sahibi bana bir iyi söğüp saymış.

Sonradan duyduğuma göre, ev sahibi oradan çıkmış, kiraya vermiş. Ama hiç bir kiracı bir haftadan çok dayanamıyormuş.

İri yarı adam, arkadaşına,

— Yahu, dedi, bizim arkadaşlar hep birleşsek de, ayda beşer lira katsak... Ha?.. Ne dersin?

Aziz Nesin

YAZISIZ!..

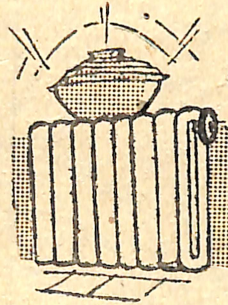
ŞEHİR Haberleri

Et ve Balık Kurumundan:

Müessesemizde, şehrin ihtiyaçlarını karşılıyacak kadar et ve balık bulunmamakla beraber, kurumumuzun bol miktarda mevcut olduğunu sayın halkımıza bildirmekle şeref duyarız.

Sular İdaresinden:

Yarınki Cuma günü, saat on ikiye beş kala ile on ikiyi beş geçe arası, ana borulardan biri patlamadığı takdirde İstanbul semtine su verileceğini sayın abonelerimize müjdeleriz.

Havagazı İdaresinden:

Hayat seviyemizin yükselmesi sayesinde havagazı sarfiyatı, eski iktidar zamanına nisbetle yüzde bin arttığından tazyik azalmıştır.

1962 seçimleri arasında alınacak yeni tedbirlere kadar, sayın abonelerimizin yemeklerini, kalorifer, soba, mangal üstlerinde ısıtmaları ve lüzumsuz yere gaz harcıyarak kendilerini büsbütün sıkıntıya sokmamaları rica olunur.

İstanbul Belediyesinden:

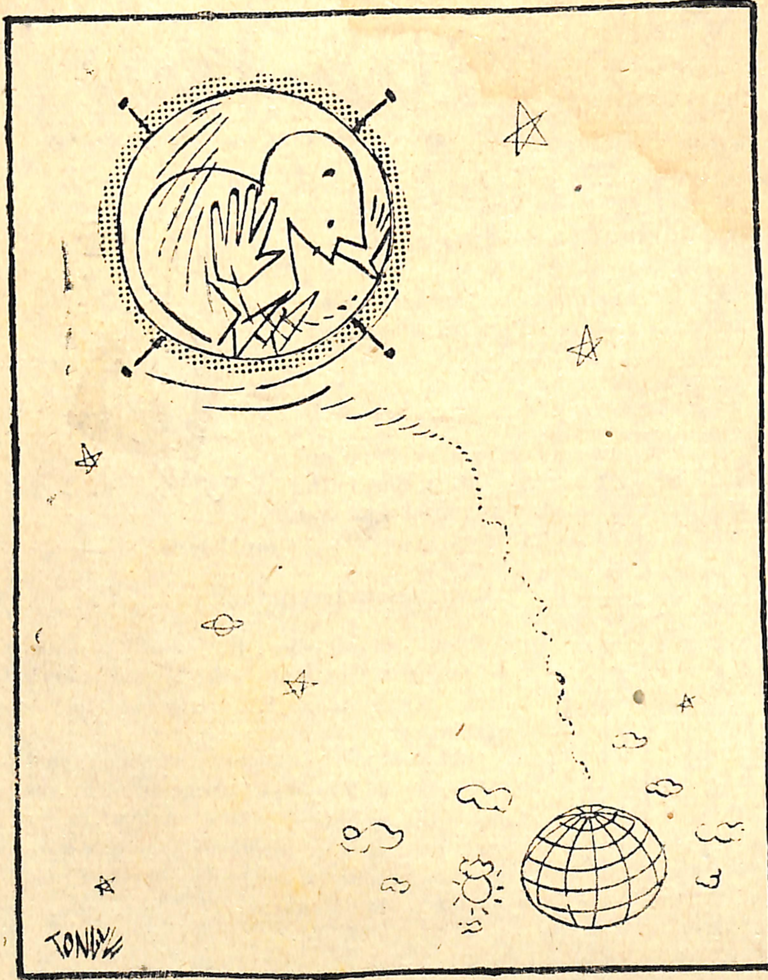
Şehrimizdeki istimlâk ve imar işlerine nakden yardımda bulunmak istiyen hamiyetli vatandaşların yollara tükürmek, mandalina kabuğu, boş sigara paketi atmak suretiyle yüz ellişer liralık bağışlarda bulunmaları rica olunur.

Balıkçılar Cemiyetinden:

Barbunya, levrek, pisi, uskumru gibi, kilosu elli ile yirmi lira arasında oynıyan deniz mahsullerimizin, pazardan pazara, saat on ile onbir arası, memur, işçi, dargelirli vatandaşlara, muhtarlardan alacakları fakirlik ilmühaberleri karşılığında bedavadan seyrettirileceği ilân olunur!

Ruslar fezaya insan fırlattılar.. (Gazeteler)

— Oooh! Dünya varmış!..

Sual işareti

İmlâ dersi idi. Çocuklar noktalama işaretlerini öğreniyorlardı. Hoca tahtaya tebeşirle (Nereye gidiyorsun) yazdı ve sonuna da bir soru işareti koydu.

Sonra sınıfa dönüp:

— Söyleyin bakayım çocuklar, dedi, bu cümlenin sonundaki soru işaretinin mânası nedir?

Ses yok.

Öğretmen sualini tekrarladı. Bu sefer arka sıralardan korkak bir parmak kalktı:

— Öğretmenim bu; ey küçücük sual işareti, nereye gidiyorsun demektir...

GALATASARAY Lisesinden çıkmıştım. Yâni orada tahsil ettim sanmayın! İstanbul Valisi ve Belediye Reisi sayın Mümtaz Tarhan, eski hocalığını hatırlıyarak, İlkokul, Orta okul velhasıl çeşitli okul müdürleriyle çocuk velilerini toplayıp bir ders vermek istemişti anlaşılan... Çocuklarımızın hâlini ve istikbalini görüştük... Sonunda, velilerin, ana babanın çocuklarla daha yakından ilgilenmesine karar verdik. Halbuki, hepimiz çocuklarımızla Validen fazla ilgiliydik. Sabahları onların bir an evvel evden defolmaları için her türlü tedbiri alıyorduk; soba yakmamak, kapıyı çekip gitmek, kaş çatıp surat asmak... Gerçi dörtlü öğretim yapan mekteplerin öğrencileri için bu, biraz zor bir şeydi. Dörtlü öğretim nedir, bilir misiniz? Bir günde, dört ayrı okul, ayni binada birbiri peşisıra ders yapar... Okul başına günde iki saat ders düşer... Çocuklar günün iki saatini okulda, kalanını diledikleri yerde, yahut bir semti meçhulde geçirirler. Şükürler olsun ki, böyleleri de erkenden evlerine dönüp ana babalarının başına ceza kesilmezler... Doğrusu çocuklar memnun, veliler memnun iken Valiye ne oluyor, anlıyamadık... Büyüğün emrine uyduk, söylenenleri dinledik, yavrularımızla daha yakından ilgilenmek kararını aldık.

Bunları düşüne düşüne eve geldim. Hiçbir şey «çaktırmadım». Ertesi sabah, bizim Memet, çantasını kapınca kapıya hamle etti. Hemen:

— Ulan Memet, bekle beni! diye gürledim. Ben de seninle geleceğim...

Duraladı:

— N'âpıcan benimle gelip?

— Seninle yakından ilgilenmeğe karar verdim...

— Vali mi söyledi? Sen memur diğsin ki, belediyede. Dinneme Valiyi filân...

— Sen ne biliyorsun bakiim Valinin bana ne söylediğini?

— Ohhoo, matrak geçme sabah sabah baba bennen... Dün toplandığınızı sekiz yaşındaki veletler bile biliyor... Hepsi ona göre tedbir aldılar...

— Ne tedbiri?

— Görlfrendlerine ona göre ran devu veriyorlar!

— Anlayamadım. Nelerine dedin?

— Görlfrend... Yani dalgalarına...

— Kimler? Sekiz yaşındaki veletler mi?

— Ya ne sandın baba? Senin zamanındaki gibi millet sakalının ağarmasını bekliyecek değil ya bu işler için... Hadi, mademki geleceksin, gel bâri de seni acık eğlendireyim. Çünkü bugün herif sözlüye dikecek milleti... İyisi mi, okulu asacağım...

— Kim dedin?

— Cebirci...

— Nasıl cebirci!.. Size cebren mi ders okutuyorlar?

Oğlan bir kahkaha koyverdi:

— Yuhhuu... Şimdi demokrasi var be, öyle cebren ders filân yok. Cebir dersi yani... Yoksa cebir

NAL:

Atlara ve eşeklere mahsus kundura...

Eskiden, eksiklerimizi anlatmak için:

— İşimiz bir atla üç nala kaldı, derdik.

Geçenlerde gazetelerde okudum: Nal sıkıntısı da başlamış!

Ama, doğrusunu isterseniz bu nal buhranı bana iktisadi değil, siyasî gibi geliyor: «Kâh nalına, kâh mıhına» vuranlar çoğalmasın diye!

NOHUT:

Demokrasi kahvesi!

NASİHAT:

Bedava olduğu için herkesin seve seve verdiği şey. Gerçi pek dinleyen olmaz. Bundan do

bin nasihatten üstündür» demişler.

Şair Ziya Paşa ise, nasihatin pek tesirli olduğuna inanmıyor ve:

Nush-ile yola gelmeyeni etme tekdir,
Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötekdir!

Buyurmuş!

— O —

O:

Türk alfabesinin bu yuvarlak harfi, yalnız çekip okutmakla kalmaz, işaret de eder:

O harfine benzer biri için yazılmış şu taşlama meşhurdur:

O,
Bir sıfırdır yüz kiloluk,
Damarları
Altın akıtan oluk!
Gerdan, ense, göbek,
Yağ ve et.
Öbek, öbek!
O,
Firavunun rüyada gördüğü iri,
Bolluk öküzlerinden biri!
O,
Lokma yapar kursağına va-

O,
Üç devrin şarlatanı!

O, ne kadar çok çekilirse o kadar çok hayret ifade eder:

— Ooooo!..

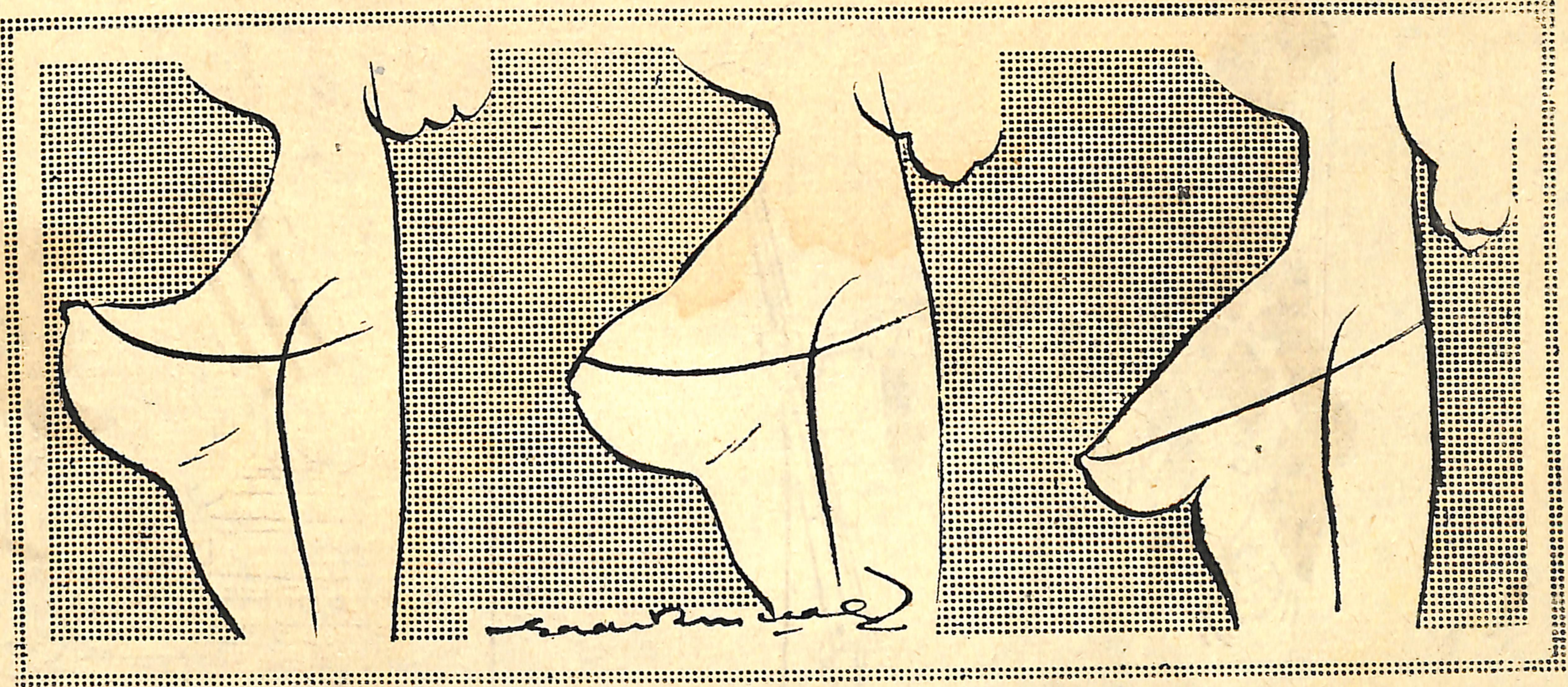
Eskiden bu ses, sık sık dudaklarımızda belirirdi. Ama, son yıllarda hiç bir şeye «ooo» diyemiyecek kadar hayret duygumuzu kaybettik!

ORMAN:

Yeşil serap!.. Kara keçinin yiye yiye, kara cehaletin yaka yaka bitirdiği millî servet!

Atalarımız «Yenenle yanana dayanılmaz» dediklerine göre, yıllar boyu, bir yandan yenilen bir yandan yakılan ormanlarımızın da daha fazla dayanacağını sanmak için insanın olsa olsa ancak rey avcısı bir

Kadınlar Partisi kuruluyor.. **(Gazeteler)**

Muhalifler.. **Mutediller..** **Muvafıklar..**

atmaya kalksa şıp diye Vekâlet emrine alırlar adamı...

— Sus bakiyim... Hocandan öyle terbiyesizce bahsetmeğe utanmıyor musun sen?

Memet bu sefer sahiden hayret-teydi:

— Affedersin baba, ben bir terbiyesizlik etmedim ki... Hocaya da saygı besleriz elbet. Bunun neresi terbiyesizlik?

— Herif diyorsun ya işte, utanmadan...

— Ben bunun terbiyesiz lâf olduğunu bilmiyorum ki... Bi kere bütün çocuklar, hocalardan hep böyle bahsederiz. Sonra sen de ikide bir şeyden bahsederken «herif anamızı ağlatıyor» der durursun...

Oğlan iyi ki «şey» in kim olduğunu söylemedi, yoksa mahvolduğum gündü. Sözü uzatmadan kapıya koştum. Birlikte çıktık.

— Nereye gidelim baba? diye sordu Memet.

— Sen bana bakma. Ben yokmuşum gibi hareket et. Ben sadece seninle beraber geleceğim. Bakiyim her gün ne haltlar karıştırıyorsun, göreyim... dedim.

Daha ben sözümü tamamlamadan Memet arka cebinden bir Yenice paketi çıkardı. Bir tane yaktı. Hiddetten kan başıma sıçradı:

— Ulan, utanmıyor musun, babanın yanında?

— Senin müsaadenle içiyorum baba!

— Haylaz köpek, ben sana ne zaman müsaade ettim?

— Daha şimdi be baba... Her günkü gibi hareket et diyen sen değil miydin?

Ne söyliyeceğimi şaşırdım. Oğlum ahbapça sırtımı okşadı:

— Üzme baba kendini böyle boş

Fatih'e çıkan köşeye gelmiştik ki, oğlum sağdaki kahvehane gibi bir yere daldı. Ben de peşinden. İçerisi sigara dumanından görünmüyordu. En küçüğü yedi, en büyüğü on yedi yaşında bir kalabalık cemaat ki, sormayın... Kahveci olacak, bir Siirtli, anlaşılan buraya yaşlı başlı insan gelmiyor ki, büyük bir telâşla yanıma geldi:

— Emir it paşam... dedi.

— Siz bu kahvenin sahibi misiniz? diye sordum.

— Hangi geyfe, ni geyfesi?

— Canım, burası işte...

— Paşam, burası geyfe diğel, lokel, lokel...

— Lokal mi yani? Ne lokali? Spor mu?

— Evet... Ahan burada buncacık oğullar bilek itmani yapiyler.

Buncacık çocuklara baktım: Çoğu kurulu makinelerin deliğinden para atıp geriye yığınla ufaklık düşecek diye hevesleniyorlardı. Bazı masalarda bilârdoya benzer oyunlar oynanıyor, bazı masalarda kâğıt, ahçı iskambili, poker...

— Yahu, bunların mektebi yok mudur?

— Yohtur mufettiş beğ... Hem burada nektepten ney daha iyi faydalaniyler...

— Ne öğreniyorlar burada?

— Hayati öğreniyler mufettiş beğ, hayati... Nasın insan gazzılanır? Nasın birbirine gatakulli oynanır? Aççıhgözlük, gurnazlık, puletika... yaltahlık!..

— Bu söylediklerin içinde bir tek dürüst hareket yok...

— Doğri mi, eğri mi bilmem, işe yarar ya sen oğa bah müfettiş beğ...

— Canım, bana ikidebir müfettiş bey deme...

— Voy, sen belediye mufettişi değil misen?

— Yooo... Ben talebe velisiyim.

— İyleyse bas, get işine... Ahlın almaz bu incelikleri... Geç kalmışsın!

Bizim oğlan kaybolmuştu. Kahveciden de bu dersi aldıktan sonra, bize tabii yol göründü. Yavaşça dışarı süzüldüm.

— Görünmeyen Adam —

Müdafaa...

Hâkim suçluya sordu:

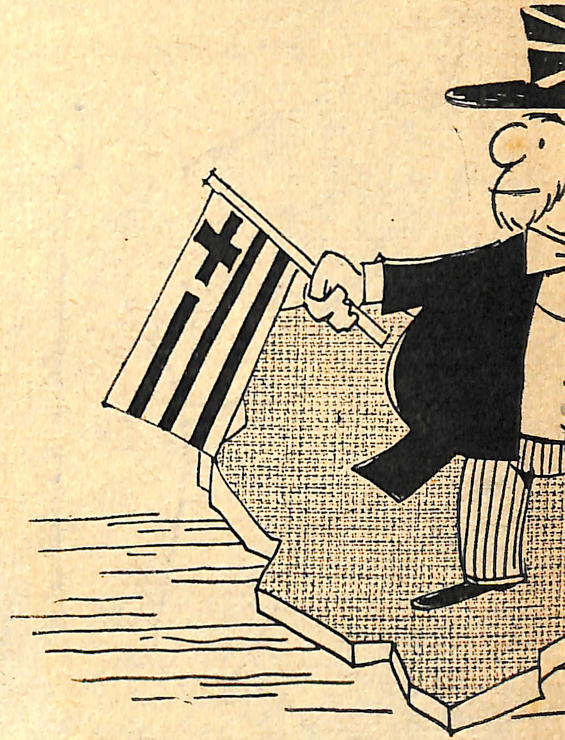
— Demek dolu bir tabanca ile bu adama ateş ettiğinizi itiraf ediyorsunuz. Peki, müdafaanız ne?

Suçlu sükûnetle cevap verdi:

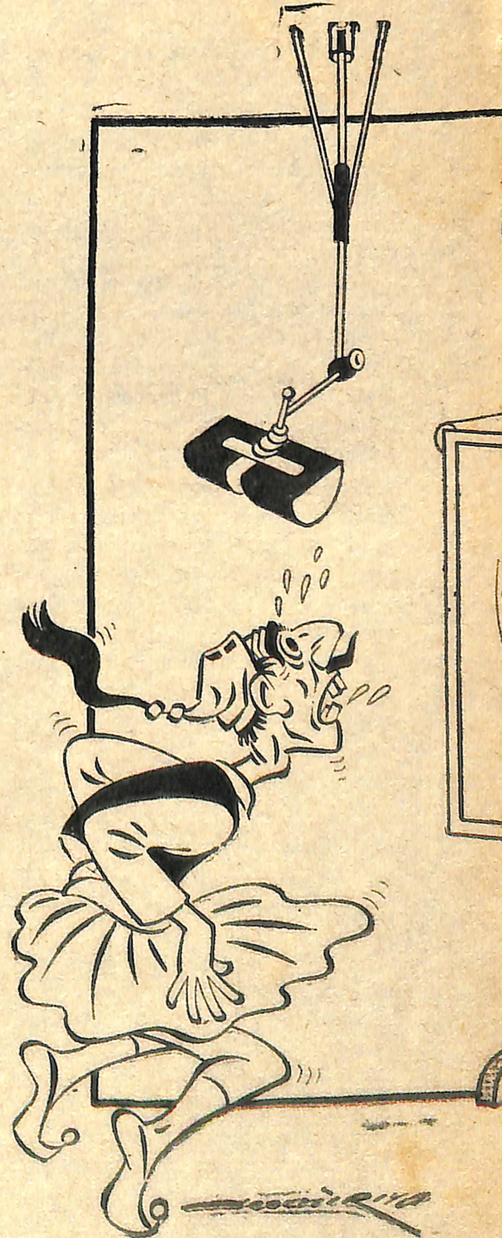
— Tabancanın dolu olduğu...

Aslan avcısı!..

Kıbrısta İngiliz s

YAZ

Uykusu kaçan...

Uzun ve ateşli, hattâ, bu havalara göre çok ateşli bir aşk gecesi geçiriyorlardı. Tafsilât vermeğe imkân yok... Ama nihayet kızcağız, kendinden geçti. Derin derin uyumağa başladı. Neden sonra, yanında mütemadiyen ohlayıp puflayan, sağa sola dönerek huzursuzluğunu belli eden sevgilisinin hali onun da uyanmasına sebep oldu. Kızcağız:

— Ne var şekerim? diye sordu. Memnun değil misin? Neden uyumuyorsun? Yoksa uykunu kaçıran canını sıkan bir şey mi var?

— Var ya, diye sinirli sinirli cevap verdi sevgilisi; var elbet. Yarın olup da seni babandan istemem gerektiğini düşündükçe gözümü kırpamıyorum.

Matem alâmeti

Jale Süvarioğlu'nun eşi sizlere ömür... Eh, bu dünya kimseye bâki değil... Kadıncağız dul kalınca fena halde şaşırmıştı. Kendisi Avrupa terbiyesi aldığı için, kocasının ölümü üzerine pek perişan oldu ve siyahlar giydi. B. Belkis, Muallâ'ya bundan bahsediyordu:

— Hali perişan zavallı Jaleciğin... dedi. Muallâ sordu:

— Kocası öleli dört ay oldu... Dün akşam tesadüf ettim, siyahlar giyiyor hâlâ. Neden?

— Hâlâ ne demek? diye şaştı B. Belkis, ayol ben olmasam o mateme bile giremiyecekti...

— Yâni, kocası senin yüzünden mi öldü?

— Ne münasebet şekerim. Terzi terzi, defile defile dolaştırdım kadıncağızı da, münasip bir model beğendirdim. Yoksa vallahi sırtına giyecek bir siyah elbisesi yoktu!

Hay çapkın hay...

Gümrük memuru, yolcunun pasaportunu aldı, sordu:

— Adınız ne?

— Şeyda Uçarı...

— Evli misiniz?

— Hayır, boşandım.

Gümrük memuru boş bulundu:

— Hay çapkın hay...

Balayı seyahati

Ankara treni tıklım tıklım doluydu. Buna rağmen, birinci mevkiin o kompartımanında, nasılsa, karşılıklı iki erkek yolcudan başka kimse yoktu. Tren hareket etti. Belki de Pendik'ten binecek vardı. Kimbilir?

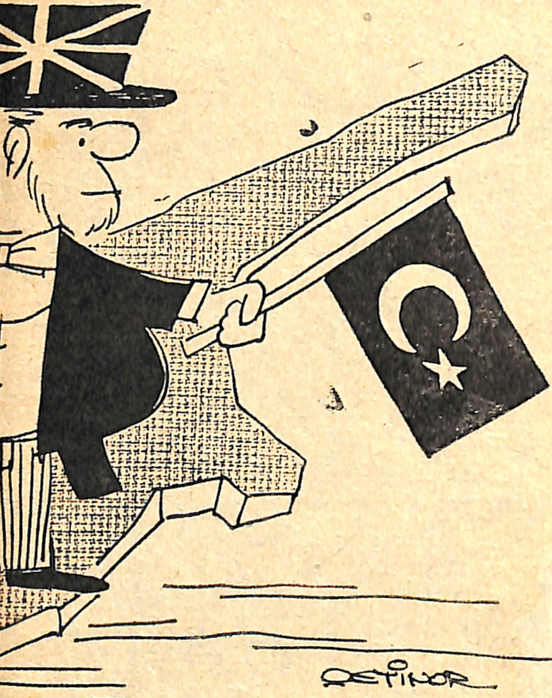
Tren daha Bostancıya gelmeden, birbirlerine karşılıklı hayırlı yolculuklar dileyen iki erkek, ahbap olmuşlardı bile... Biri daha gençce ve oldukça iyi giyimliydi. Öteki:

— Ankaraya mı teşrif? diye sordu. Genç adam gülerek:

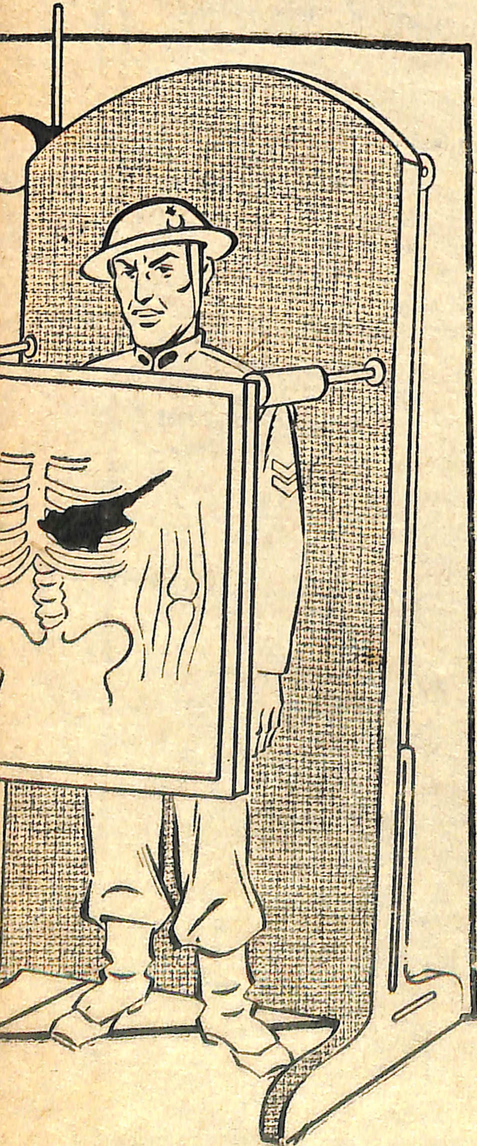
— Evet... Balayı seyahati.. dedi.

— Ya? Hanımefendi herhalde yorgun olacaklar ki, meydanda görünmüyorlar?

— Yorgun falan değil, diye içini çekti yeni güvey... O İstanbulda kaldı. Seyahat çok masraflı olduğu için ben, yalnız çıktım balayı seyahatine...

vaseti!..

Makarios — Deeh!..

Şampiyon, doktorda...

Tığ gibi bir delikanlıydı. Üstelik eskrim şampiyonuydu da. İlle velâkin, hastalık şampiyon filân dinlemiyor. Erol Tetik de, nihayet tetik bulunmadığı bir anda, burnundan yakalandı ve mel'un bir mikrop, kanına girdi; yerleşti.

Erol Tetik, tabii doğru soluğu doktorda aldı. Doktor onu bir iyi muayeneden sonra

— Size kestirme bir tedavi tatbik edeceğim... dedi.

Biraz sonra genç doktor içeriye elinde muhteşem bir iğneyle döndü. Lâkin eskrimcide şafak atmıştı. Elinde olmadan:

— Bunu bana mı batıracaksınız? diye kekeledi.

— Tabi... Sıhhatinizi kurtarmak için.

— Aman doktorcuğum, dedi, Tetik, bâri bir iğne de bana verseydiniz, hiç olmazsa kendimi müdafaa ederim...

Kibarların kocası

Sevinç'le Güner, akşam çaylarını içmek için Divan'da buluşmuşlardı. Sevinç:

— Ne haber? diye sordu. Güner:

— Haber sende, dedi. Evleniyormuşsun diye duydum, çok şaştım.

— Ne var bunda şaşacak?

— Öyle ya, ben seni ileri fikirli bir kız bilirim. Bu zamanda evlenip de ne yapacaksın? Elini sallasan ellisi, başını sallasan altı ka-

— Orası öyle ama hayatım, ne yapayım?

— Ne demek ne yapayım? Demek fikirlerinden, prensiplerinden vazgeçiyorsun!

— Vazgeçmiyorum Günerciğim. Ben yine evlenmek taraftarı değilim. Ama annem, ille bir damat sahibi olmak istiyor. Yani ona bir damat temin edeceğim; yoksa ben yine evlenmezden evvel nasıl yaşıyorsam yine öyle kalacağım.

Aman dur!...

Eser Tutel, hayvana çok meraklıydı. İşini gücünü asar, gider atlı spor kulübünde binicilik öğreneceğim diye ecel terleri dökerdi. Bir gün, yine arkadaşı Abdüş Binnazla birer küheylâna atladılar. Abdüş önde, Eser arkada, dörtnala kalktılar. Lâkin hayvan her hamle ettikçe Eser eğer üstünde biraz ileri kaya kaya nihayet atın boynuna bindi. Hemen Abdüş'e seslendi:

— Abdüş'cüğüm, biraz yavaş ol, benim at bitti, seninkine başlıyacağım!

Kuvvetli kız

Annesi bahçedeki otları ayıklayan kızını seyrediyordu. Küçük kız kökü bir hayli uzun olan bir otu epey uğraştıktan sonra nihayet topraktan çıkardı. Annesi yanağını okşayarak:

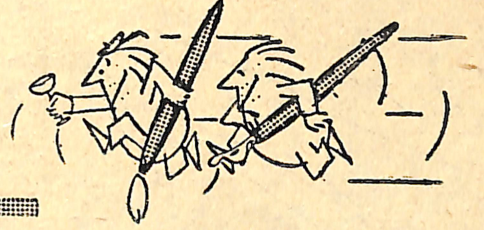
— Meğerse dedi, sen ne kuvvetliymişsin otu kökü ile söktün çıkardın aferin..

Küçük kız gururla:

— Tabii ya dedi. Hem de bütün dünya o otu aksi istikamette

kokteyl

Yaş farkı!

Tristan Bernard bir akşam, kendisinden bir gün sonra dünyaya gelen Miguel Zamacois ile konuşuyordu. İki arkadaş, bir türlü anlaşmaya varamamışlardı. Sonunda, Tristan Bernard:

— Haydi, dostum, haydi, dedi, sen ne söylersen söyle! Yarın, benim yaşıma gelince, kimin haklı olduğunu anlarsın!

O düşünsün!

Borçtan korkan bir zat, borca kanıksamış bir ahbaba soruyordu:

— O kadar borcun var, hiç düşünmüyor musun?

Öteki sükûnetle cevap verdi:

— Ben ne düşüneceğim, asıl alacaklı düşünsün...

Margaret âşığı bir süvari : **Peter Townsend**

(Alman)

LDF aramızda

Hesap işi...

Kızılayın Kan Haftası dolayısiyle bir çok yurddaşlarımız gibi milletvekillerimiz de, grup grup toplanarak kan veriyorlar. Şükranla, minnetle anılacak bir hareket bu...

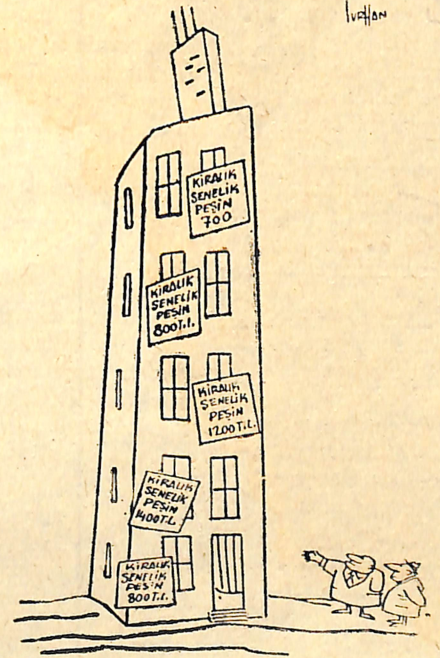
Tabiî, toplanan kanlar, ihtiyacı olanlara verilecek. Böylelikle de, yurddaşın sağlığına hizmet edilecek.

Yalnız bu arada Demokrat Parti, yine turnayı gözünden vurmuşa benziyor:

172 muhalifin kanına karşı 412 Demokratın kanı memlekete zerkedildi miydi, Halk Partisi gelecek seçimler için daha şimdiden yaya kaldı demektir.

Adnan VELİ

«Vatan»

— Kiraları alıp yeni bir apartman daha yaptıracağım!..

«Milliyet»

Dörtlek

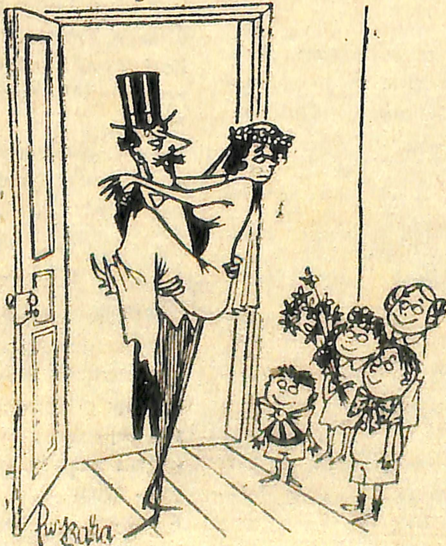
Güzel Sanatlar Akademisi Edebiyat Profesörü Rıfkı Melûl Meriç, şaka olsun diye rubaî veznile öz türkçe şöyle bir kıta yazmış:

Hey tutkulu Tanrıçam, savun anlağını
Çöz angıların saptanımından bağını
Ben algıladım anlakalır bir yaşamı
Gel parçala sen de alt bilimsel ağını

Basın kanunu gene değişiyor ya; benim de kendime göre küçük bir kurnazlığım var: sıkışınca fıkraları bu dille yazacağım. Savcılar suç var mı yok mu kolaysa anlasınlar bakalım.

Çetin ALTAN

«Akşam»

— Altı çocuk istiyordun sevgilim, işte dördü hazır!

(İtalyan)

Bir damla

Konserve!

D. P. Genel Başkanı: «— İktidar daima D. P. nin olacaktır» demiş.

Eh! Gerçi bir parti lideri, arkadaşlarına, muhalefete geçmenin de aynı derecede şerefli bir hizmet olduğunu anlatmalı ve bu ihtimali daima hatırlatmalı ama, nihayet bu da bir yol.

Yalnız hemen itiraf edelim ki, doğru çıksa bile o kadar da mühim değil.

Asıl mühim olan, D. P. nin daima iktidarda kalıp kalmıyacağı değil de, bugünkü zihniyetin D.P. içinde daima iktidarda olup olmıyacağıdır.

Biz ondan haber bekliyoruz!..

Bedii FAİK

«Dünya»

Yanlış!

Vaktiyle birbirlerini çılgın gibi sevmişlerdi. Son ra ayrılık düştü. Daha doğrusu kız başkasına gitti. Aradan seneler geçti ve karşılaştılar. Adam:

— Oo, sen misin Neriman? diye şaştı.

Kadın tepeden baktı:

— Bir zamanlar peşimi bırakmıyan Vedat sendin değil mi?

Vedat derhal cevabı yapıştırdı:

— Yanlışınız var bayan, ben değildim. Babam olacak!..

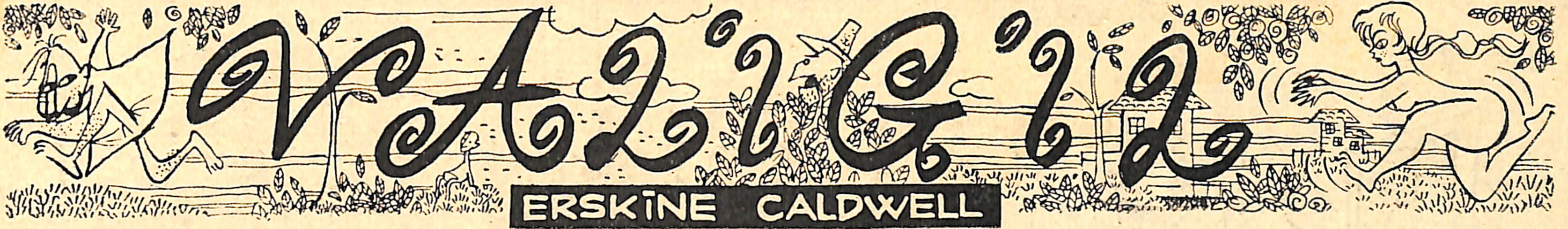
Cemil Cahit CEM

— Havadis —

— Bizim aşçıbaşı âşık!..

(Fransız)

★ Amerikan Mizahından ★

WALTER pınardan yukarı çıkarken Vâli Gil de bacaklarını ayırmış, yolun ortasında duruyor, elindeki bastonla yabani otların tepelerine vuruyordu. Dört bir yanı yabani otlarla çevriliydi. Elindeki bastonla habire otları dövüp duruyordu. Burada yarım saatten çok beklemişti. Sabırsızlıktan, kızgınlıktan dumanı tepesinden tütüyordu.

Walter elindeki su tenekesini yere bıraktı,

— Çok sıcak var bugün, dedi.

Vali Gil,

— Güneş olmasaydı, güzel bir gün olacaktı, dedi. Nerede kaldı senin çoluk çocuk? Kız nerede?

Walter,

— Bizim karı küçükleri alıp akrabalarına oturmaya gitti. Akşam yemeğinden sonra gelecekler, dedi.

Sonra geriye dönerek yoldan aşağı doğru baktı:

— Daisy de gelir neredeyse, pınardan kovasını dolduruyor.

Vâli Gil de aşağı doğru baktı. Görünürlerde gelen giden yoktu. Pınarla onların arasında ancak elli altmış metre bir şey vardı. Bir daha eğilip bastoniyle otlara hırçın, sabırsız vurmağa başladı.

— Biraz daha bekleyebilirim. Bu kadarcık da bekleyemezsem, sonunda avucumu yalamak düşer.

Walter, Vâli Gil'in baston vuruşlariyle sağa sola savrulan, biçilen otlara bakıyordu. Vâli Gil'in yabani otlara saldırışına bakılırsa, bu yıl buralarda bir tek yabani ot bırakmıyacaktı. Bastonu vurup yere devirdiği otların üstüne çıkıp tepiniyor, onları çiğniyor, daha ayakta kalmış olanlara bastonunu savuruyordu.

Sabahları pamuk tarlalarını, şeker kamışlarını görmek için atına binip çıkarsa, kırda giderken, kendi toprağına sapmadan, attan iner, önüne çıkan yabani otları bastoniyle tepelerdi.

Walter biraz şaşkın,

— Vâli Gil, dedi, sen beni mi arıyordun, yoksa kızım Daisy'yi mi?

Vâli Gil hiç bir şey demeden, pınara giden yola doğru uzanıp baktı.

Vâli Gil, şimdi vâli değildi. Bundan yirmi beş, otuz yıl önce vâlilikten ayrılmış, ama vâli lâkabı bir türlü ondan ayrılmamıştı. Bu lâkap ona o kadar yakışıyordu ki, hiç kimse onu, Vâli Gil'den başka bir adla çağırmağı aklına getirmiyordu. Walter, onun yanaşmalarındandı. Walter'le öteki yanaşmaların yardımiyle, çiftliğini düzene sokmuş, vâlilikten çekildiğinden beri buradan ayrılmamıştı. İki, üç yüz metre yukarıdaki köşkte oturuyordu. Köşkün beyaz boyası, ta valiliği zamanında vurulmuştu. Ama şimdi köşkün rengi, çam kabuğundan daha beyaz sayılmazdı.

Walter,

— Burada güneşin altında dikilmek akıllı işi değil Vâli Gil, dedi, haydi bizim eve gidelim de sundurmanın altında otur, dinlen!.. Daisy de neredeyse çıkar gelir.

Öteki olduğu yerden uzanıp yola doğru bakıyordu.

— Ben burada duracağım, dedi, şimdi oturup yayılacak zamanım değil.

Walter'in önünden geçerek Pınara doğru yürüdü. Walter de su tenekelerini oraya koyup onun arkasından gitti. Pınarın üstündeki tepeciğe gelince Daisy'nin de yukarı çıktığını gördüler. Bir elinde su dolu kovayı taşıyor, öbür elindeki söğüt daliyle de yelpazeleniyordu.

Vâli Gil durarak,

— Şimdi artık sana söyleyebilirim Walter, dedi, senin kızı evlendirmek zamanı gelip çatmıştır. Bir kız belli bir yaşa geldikten sonra onu kendi başına bırakmak doğru olmaz.

Walter, Vâli Gil'in dört yanında fır döndü, onunla yüz yüze gelince durdu.

— Peki, kiminle evlendirelim onu?

Vâli Gil bastonunu kızgınlıkla otlara savurmaya başladı.

— Ben bunu da düşündüm, yolunu da buldum, dedi, bugün şehire, avukatıma haber yolladım. Bir evlenme kâğıdı almasını söyledim. Bir iki gün içinde işi bitirip burda olacaktır.

Walter,

— Ben bu işe peki derim ama, onun yola gelip gelmiyeceğini bilemem. Şimdi Daisy'nin en delişmen, en azgın bir zamanı. Zaptedilmez, ele avuca girmez bir yabani kız. Yoksa benim senin isteğine bir güçlük çıkarmak istediğim yok. Yalnız başka engeller çıkar diye korkuyorum.

Vâli Gil,

— Şu bir yıl içinde bir çok engeller çıkabilir, dedi, ama hemen şimdi hiç bir engel yoktur. Bir kere Daisy evlenme çağına girmiş. Benim bir kızım olsaydı, ben de hemen onu başgöz ederdim. Bir sürü engeller kızın başını sarmadan hemen evlendirirdim.

Daisy yanlarına gelmişti. Elindeki kovayı yere bıraktı,

— Seni gidi moruk, deli pezevenk seni... Yine neler yumurtlayıp duruyorsun öyle, dedi.

Vali Gil, bastoniyle rüzgârda savrulan yabani otların üstüne yürümek istedi, baston dizlerine düştü.

Walter,

— İşte düşündüğüm gibi çıktı, dedi, bu yaşta bir kızı yola getirmek çok zordur.

Vâli Gil heyecanla,

— Daisy, dedi, bu işi ben uzun zamandır kafama koymuştum. Yeni bir şey değil bu. Kaç zamandır dişimi sıkarak senin büyümeni bekledim. Sana gönül vereli tam üç yıl oluyor.

Daisy, kovasını yerden kapıp onların yanından geçerken,

— Seni koca moruk, seni gidi koca pezevenk seni... dedi.

Vâli Gil, Daisy'nin arkasından bakakaldı. İkisi de kızın arkasından baktılar. Sonra kızın arkasından eve doğru yürüdüler. Vâli Gil

— Yola gelecek o, dedi.

Eve geldiler. Daisy kovayı bıraktı, merdivene oturdu, dirseklerini dizine dayayıp, çenesini ellerine aldı, onlara bakıyordu.

Walter,

— Az daha bekleseydiniz, sabredemez misiniz... diyecek oldu. Vâli Gil'in onu dürtüştüren bastonu sözlerini ağzına tıkadı. Baston havada bir dolandı. Vâli Gil,

— Ben bu gece gerdeğe girmeliyim, diye bağırdı. Evlenme işi bir kaç gün daha gecikebilir. Ama gerdek işi için hiç bekliyemem. Artık dayanamam. Tas tamam evliliği bu gece siftah etmeliyim. Muamele işi, şurada bir iki güne kadar olacak. Avukat yapacak o işi...

Walter, kızına baktı. Daisy gittikçe öfkelenerek onları süzüyordu.

Walter,

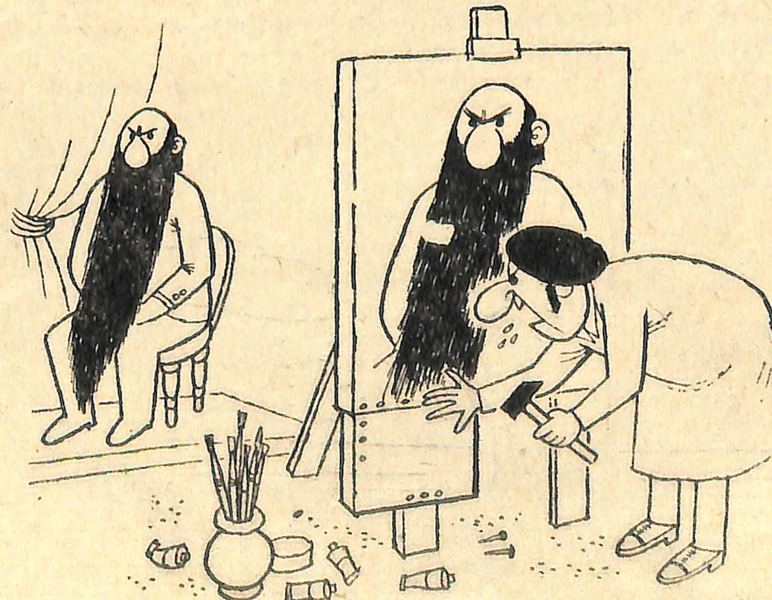
— Bana öyle geliyor ki, bizim karı misafirlikten gelene kadar sabretmelisiniz. Olabilir ya, belki onun da bir diyeceği vardır. Belki Daisy'ye bir elbise uydurmağa çalışır. Daisy'nin sırtındakinden başka giyeceği yoktur. Onu böyle eski entariyle evlendirmek hem günah, hem ayıp... Karımın elinden hiç bir iş gelmese bile hiç olmazsa kızına evlenirken bir entari olsun yapmak ister. Doğrusu ben de kızımı çırıl çıplak kocaya vermek istemem.

Vâli Gil, Walter'in belki de yanlış olmayan düşüncelerini, havada çevirdiği bastonunun bir hareketiyle reddederek,

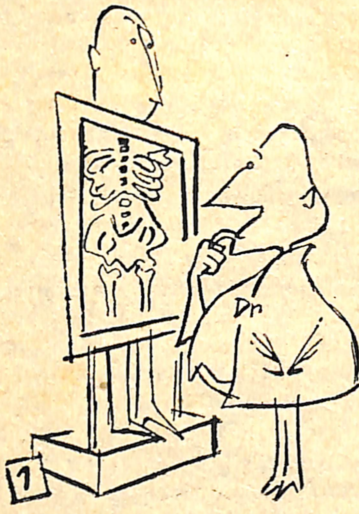
— Evlenme işinde bu dediklerin belki doğru olabilir, dedi, karının ona bir entari dikmek için daha çok zamanı var, üç dört günlük bir zaman... Ama şimdi gerdeğe girmek için entariye ihtiyacı yok, ne eskisine, ne yenisine...

Arkasını döndü, güneşe baktı. Güneş, batıdaki çam ormanı ardında batmak üzereydi. Walter'le Daisy'ye bakarak,

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

— **Daha evvel «Sakalımı tam isterim» diye niçin söylemedin?..** (İtalyan)

Bir Röntgen mütehassısı!..

— Akşama yiyecek bir şeyiniz var mı? diye sordu.

Walter,

— Şimdilik yok, dedi, pamuk tarlasından döneli daha yarım saat olmadı. Pamuktan dönünce ilk işimiz de pınardan su getirmek oldu. Daisy, haydi mutfağa gir de bir şeyler hazırla!.. Belki Vâli Gil bu akşam bizde yemeğe kalır.

Vâli Gil bastonunu Daisy'ye uzatarak,

— Hayır, dedi, hiç bir şey yapma Daisy! Sen hemen benim eve gel. Yemeğini de orada yersin. Şu sırada cehennem gibi ocağın başında kana tere bulanman hiç doğru değil. Bizde istediğin kadar yiyecek var.

Walter'e döndü.

— Karın bu gece geç gelecekse sen de bize gel. Mutfağa gir, şöyle güzelce bir karnını doyur.

Bunları söyledikten sonra avludan geçerek evine doğru yollandı. Köşeyi dönerken durdu, dönüp arkasına baktı. Ne Daisy, ne de Walter geliyordu ardından. Sabırsızlanarak,

— Ne düşünüp duruyorsunuz? Düşünceniz nedir? diye sordu.

Walter,

— Vâli Gil, dedi, ben şimdi Daisy'yi senin eve göndermeye gönderirim ama, oraya vardıktan sonra yapacaklarına karışmam. Hiç bir sorumluluk üstüme almam. Bence karım geldikten sonra bu gece Daisy'yi alıp götürsen daha iyi olur. Ama senin beklemeğe sabrın yoksa, Daisy'nin orada yapacağı şeylerin vebali de senin boynuna.

Vâli Gil,

— Hiç bir şey olacağı yok, dedi, sen tasalanma. Gerdeğe girinceye kadar ne yabanilikler etmiş azgın mallar tanıdım ben. Gerdek odasında sesi soluğu kesilir.

Evine doğru yol aldı. Walter, merdivende düşünceli düşünceli oturan Daisy'ye baktı.

— Vâli Gil'le evlenmen senin için bulunmaz fırsat, dedi, sen şimdi sevincinden hoplayıp zıplamalısın. Oyna! Buralarda sana Vâli Gil'den daha nazik davranacak, sana her istediğini alabilecek, daha başka biri varsa söyle! Yemin ederim, başka kızlar oynaya oynaya giderlerdi.

Daisy,

— Allah belâsını versin deli moruk pezevengin!... dedi.

— Pekiy, sen bilirsin. Ama benim yerime annen senin aklını başına getirir. O da deli değildir ya... O daha iyisini bilir. Seni açlıktan nefesi kokan birine verecek değil ya... İstesen de istemesen de seni oraya nasıl götüreceğini annen daha iyi bilir.

Daisy'nin bir şey söylemesini bekledi. Güneş battı. Ortalık karardı. Daisy kalkıp gitmezse Vâli Gil deliye döner, düşüncesini de değiştirebilirdi.

— Eee, ne düşünüyorsun bakalım? Hiç bir şey söylediğin yok...

— Peki ne yapacak o herif beni, ille bu gece oraya çağırıp da?

Biraz durduktan sonra,

— Evlenme muamelesi bir iki güne kadar tamamlanıp buraya gelecek diyor. Bu ne demek? diye ekledi.

— Bu iş Vâli Gil'in bileceği bir iş... Bir kere bir şeyi kafasına koydu mu onu hiç bir şey yolundan çeviremez. Şimdi seninle evlenmeyi kafasına koymuş. Hemen şimdi evlenmek istiyor. Senin yapacağın biricik iş, düşüncesini değiştirmeden kalkıp doğruca evine gitmendir. Gitmezsen, yarın, ah vah dersin. Yarın sabah yine tarlaya çalışmaya gideceksin, öbürgün yine öyle, her gün öyle...

Daisy hiç bir şey söylemeden ayağa kalktı, içeri girdi. On, on beş dakika kadar içeride kaldı. Tekrar dışarı çıktığı zaman hava iyice kararmıştı. Babasının merdiven basamaklarında oturduğunu gördü.

Daisy merdivenlerden indi. Bir şey söylemeden babasının yanından geçti. Avludan geçti. Vâli Gil'in evine doğru ilerledi.

Daisy gittikten sonra, karısı bu işe ne diyecek diye düşünmeğe başladı Walter. Hiç şüphesiz sevinecekti. Merdivenlerden kalktı. İçeri girdi. Lâmbayı yaktı. Yiyecek bir şeyler araştırdı. Öğle yemeğinden artmış bir iki dilim ekmek buldu. Bu saatten sonra ocak yakacak değildi ya... Mutfak masasının başına geçti, kuru ekmekle sovan yemeğe başladı. Yemeğini yedikten sonra lâmbayı üfledi. Yine dışarı çıktı. Merdivene oturdu. Karısiyle küçük çocuklarının dönmelerini bekledi.

Vâli Gil'in evinin ışıkları görünüyordu. Oraya oturalı epey zaman olmuştu. Yoldan aşağı doğru koşarak gelen birinin ayak seslerini duydu. Ayağa kalkıp dinledi. Ses gittikçe yaklaşıyordu. Çok hızlı koşan biriydi bu. Koşanı merak etmişti. İlk önce bunun Daisy olduğunu sanmıştı. Ama kulağına bir oğlan çocuğu sesi geldi:

— Walter, Walter!..

— Kimdir o? diye bağırdı.

Bir genç karşısında soluyarak durdu. Bu, Vâli Gil'in uşaklarından biriydi.

— Walter, Vâli Gil diyor ki, o cadıya benzer bir cadı daha ortaya çıkarırsanız kellenizi koparacakmış. Yâni Daisy gibi demek istiyor. Aman Walter, bunu ben söylemiyorum haa... Bunları size söylememi isteyen Vâli Gil'dir.

Walter çocuğa,

— Neler olup bitiyor yukarıda? diye sordu.

— Pek iyisini bilmiyorum Mr. Walter, yalnız Vâli'nin üst kattan «vay anaam, vay anam!..» diye diye bağırıp inlediğini duyduk. Belki daha uluyordur. Bana «hemen doktorla avukata telefon et, çabuk gelsinler» dedi. Bunları bana söylerken acıdan dişlerini sıkıyordu. Telefon ettikten sonra da, bunları anlatmam için beni size gönderdi.

— Daisy de üst katta mıydı?

— Evet. Sanırsam onu böyle danalar gibi böğürten de Daisy'dir.

Uşak bunları çekinerek söylemişti.

— Niçin?

— Bilmem ki Vâli bunu size anlatmamı ister mi? O bana yalnız size söylediklerimi söylememi tenbihlemişti.

— Söylemenden sana bir zarar gelmez.

— Sizin anlıyacağınız, Mis Daisy onun çok nâzik bir yerine, her halde açıkta gördüğü için olacak, öyle bir vurmuş ki, adam akıllı ıskartaya çıkarmış. Demeyin gitsin... Vâli'nin inlemekten, ağlamaktan konuşacak hâli mi var?

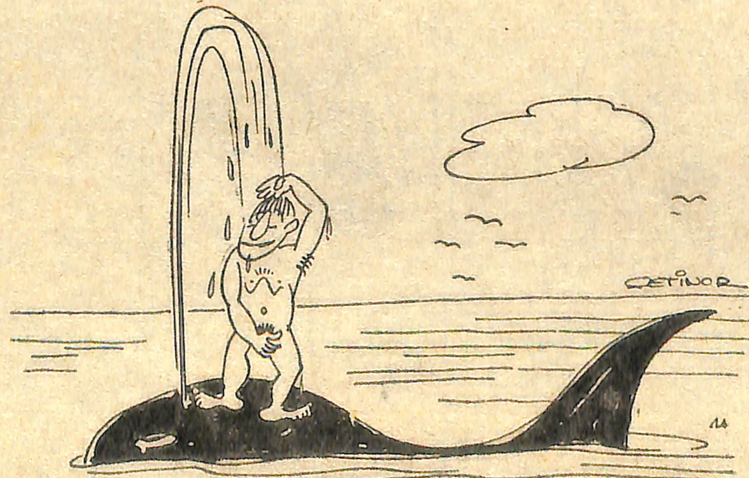
Walter, merdivenlere oturdu. Kendini gülmekten alamadı. Ama gülmesini tutmağa çalıştı. Karısiyle beraber gülüp kahkaha atmanın tadını çıkarmak istiyordu. Keyifli keyifli gülmek için karısının çabucak dönmesini o kadar istiyordu ki...

Avlunun dışında duran uşağa,

— Eeee, Vâli daha daha neler söylüyor? diye sordu.

— Başka bir şey dediğini işitmedim. Yalnız, dedi ki Mis Daisy gibi yırtıcı bir cadı ile bir kerecik gerdeğe girdiğim gün, ömrümün en güzel günü olacak, dedi.

Walter kendini tutamadı, arkaya dayanarak gülmeğe başladı. Karısını bile gülmek için bekliyemedi. Sırt üstü yere yuvarlanıncaya kadar güldü.

YAZISIZ!..

Milletlerin Güldükleri

Kim sanmış?

Genç bir ana mektebi öğretmeni idi. Mesleğini çok sever, küçük talebelerine «çocuklarım, yavrularım» diye hitabederdi. O sabah da mektebe gitmek üzere otobüse bindi ve boş yerlerden birine oturdu. Yanında orta yaşlı bir adam vardı. Öğretmen hanım bunun gayet iyi tanıdığı velilerden biri olduğunu farkedip bir fırsatını kolladı ve göz göze gelince selâm verdi. Fakat yanılmıştı, zira adam tamamen yabancı biri idi. Çok mahcup olan genç kadın özür dilemek maksadile:

— Affedersiniz, efendim, dedi. Sizi çocuklarımdan birinin babasına benzettim de..

(İngiliz)

İzdivaç sebebi

Meşhur bir ruh doktoru ve meşhur bir bekârdı.. Nihayet evlendi. Karısı gayet çirkin, sevimsiz ve acaip bir kadındı. Bir gün dayanamayıp böyle bir kadınla nasıl olup da evlendiğini soran bir arkadaşına:

— Haklısın, diye izahat verdi. Biliyorum karım çirkin, biçimsiz ve üstelik beceriksiz, ve ahmak bir kadın.. Fakat azizim her gece öyle enteresan kâbuslar görüyor ki!..

(İspanyol)

Ölmeyen James Dean ..

(Alman)

— Maalesef, bu hafta hiç vaktim yok!..

(Fransız)

— Ay'dan bana yazacağın mektupları dört gözle bekliyeceğim... Kimbilir ne parlak olacaktır!..

(Fransız)

Akıllı köpek

Mr. Roger'in çok akıllı bir köpeği vardı. Ama öyle akıllı, öyle anlayışlı bir köpekti ki, ne söylseniz yapar, ne isteseniz getirirdi..

İşte bu zeki hayvanın sahibi Mr. Roger yağmurlu, çamurlu bir günde sigarasına el attı; bir de baktı ki bitmiş. Fena halde canı sıkıldı; şimdi çık, tütüncüye git, sigara al, olacak iş değil di bu. Birden ayak ucunda yatan köpeğine gözü ilişti. Gerçi daha önce hiç sigara aldırmamıştı ama o kadar akıllı bir hayvan için sigara almak diğer marifetleri yanında oyuncak gibi kalırdı...

Hemen cebinden bir dolar çıkardı, köpeğe bunu verdi, bir kere de sigara paketini gösterdi ve hayvanı yolladı, rahatça koltuğuna yaslanıp dışarda yağan yağmuru seyrederek beklemeğe başladı.

Bir hayli zaman geçti, köpek meydanda yoktu.

— Tütüncü kalabalıktı zahir, diye düşündü Mr. Roger. Fakat aradan iki saat geçtiği halde köpek görünmeyince adamcağızın endişesi son hadde vardı. Yoksa sevgili köpeğinin başına bir kaza mı gelmişti?.. Kalktı giyindi ve sokağa fırladı.

Tam caddeyi dönerken köşe başındaki barın aralık duran kapısından içeri gözü ilişti. O ne!

Köpeği tezgâhın önündeki uzun iskemlelerden birine oturmuş, güzel kıvırcık bir dişi fino ile içki içiyordu. Müthiş öfkelenen Roger içeri daldı ve köpeğine söylenmeğe başladı:

— Ben evde sigara bekliyeyim. Sen burada keyfet. Acaba başına bir felâket mi geldi diye üzülüyordum. Yazıklar olsun sana. Fakat hayret doğrusu. Şimdiye kadar bana asla böyle bir ihanette bulunmamıştın.

Sarhoş köpek yanındaki fino ile koklaşarak cevap verdi:

— Sen de şimdiye kadar bana hiç para vermemiştin ki!..

Çeviren: Semiramis AYDINLIK

Huysuz at

Adamın biri karısının biniciliğe olan merakı yüzünden at alış verişine çıkmağa mecbur olmuştu. Bir çok çiftlikler dolaştı. Sonunda elverişli bir at buldu. Güzel bir hayvandı, yalnız çok huysuzdu; yerinde duramıyor, çifteler atıyor tepiniyordu. Atın bu halinden endişe eden adamcağız sordu:

— Acaba bu atı bir kadın terbiye edebilir mi?

Çiftlik sahibi biraz düşündü:

— Etmesine eder, diye cevap verdi. Ama doğrusu o kadının kocasının yerinde olmak istemezdim.

(Alman)

Şikâyet kutusu

Şikâyet kutusu, bir çok faydalı neticeler verdiği için yazıhane ve iş yerlerinde kullanılmağa başlandı... Fakat bu kutulara atılan şikâyetler arasında bazan çok acayipleri de çıkmaktadır. Meselâ, bir kere sinde kutuyu boşaltan bir patron şöyle bir pusula buldu:

«Lütfen bu kutunun yerini değiştirin, ziran her defasında başımı çarpıyorum».

(Alman)

Brigitte Bardot
«... Ve Allah kadını yarattı»

(İtalyan)

— İşte tam istediğim gibi bir daktilo!..

(İtalyan)

MEŞHEDİ

Ercüment Ekrem Talû

— 49 —

Bir de, ben soğuktan korkuyordum ama, henüz deniz seviyesinden pek yükseğe çıkmadığımız için bütün gece sıcak bir rüzgâr esmiş, durmuştu. Erkenden Meşhedi bizi uyandırdı:

— Çekirgefendi! Torik! Galhasız. Horozlar ötir!

Hemen toplandık. Haydi yine katırların üzerinde, bitip tükenmiyen yollara düştük. Ufak bir hurmalığın sınırını aştıktan sonra ucu bucağı görünmeyen bir çölün ortasına geldik.

Boyuna bayır tırmanıyoruz. Bazı yerler o kadar dik ve sarp ki, altımızdaki hayvanın kazara ayağı kaydı mı, yuvarlanıp öldüğümüz gündür. Tehlikelere Torikle benden başka aldırış eden yok. Meşhedi de dahil, sanki kahve peykesinde rahat oturuyorlarmış gibi, katırların üstünde bağdaş kurmuşlar, kalyan içiyorlar.

— Torik, nasıl, rahat mısın?

— Sorma beyağabeyciğim, apışlarım yara oldu.

TORİK BAŞGÖZ OLUYOR

Böylece saatlerce, günlerce gittik. Nihayet Sadi'nin doğum yeri olan (Şiraz) a geldik. Burada üç, dört gün oturup dinlenmedikten sonra bir adım öteye gidemiyeceğini açıkça bildiren Torik'e hak vermemek mümkün değildi. Zaten böyle yorgunluk almağa benim de ihtiyacım vardı. (Şiraz) da bizi iyi kötü barındırabilecek bir kervansaray da bulmuştuk. Yan gelip oturduk. Yolculuğumuzun bu kısmı bile bizi fena halde yormuş, bir takım ihtiyaçlar duymamıza sebep olmuştu. Sıcak bir yemek, bir hamam, bir traş, çamaşır, yıkanmak, hep gözlerimizde tüten şeylerdi. Bunları sağlamadıkça bir adım yol gitmeğe ne bende, ne Torikte, hattâ anlayışıma göre ne de Meşhedide istek vardı.

— Yahu! dedim; ufak tefek işlerimizi gördürecek bir kadın bulamaz mıyız?

— Özün divanesin? Eyran kimin mutaassıp diyarda arvat gelip feraşlık ider mi?

— Ya ne yapalım?

— Heç ne yapacaksan? Beylece hududa gadar gidersen, veyahut...

— Yahut ne?

— Yahut met'a yapirsen.

— Met'a nedir!

— İlle ve'de (vade) ilen bir arvat alarsan. Buna Eyranda met'a diyerler.

— O nasıl olur öyle?

— İndi kârvansarayın dalandarına (odabaşı) dierizkin Torik efendi met'a isteyüptür. Dellâl çıhartıp nida ettirirler. Arkasından bir arvan bulup üç gün, beş gün, bir mah, bir senne, ne gadar zaman için istir, nikkâhin gıyar, alır.

— İşittin mi, Torik? Seni baş göz edeceğiz.

— Güzel! İstanbulda bu usul olsa, hafta sekiz, gün dokuz bu fakir gerdeğe girerdim. Hoş orada böyle belli zaman için gacı bulmak ne mümkün... Velâkin nikâhı teyze hanım kıyar. Sonra da aftos adamın canına kıyar.

— E, ne dersin? Böyle bir hafta evlenmek işine gelir mi?

— Vallah babacığım, canıma minnet. Fakat karı hoşor bir şey çıkıverirse, tutulurum diye korkarım. Gönlümüzü bir kaptırdık mı? Tamamdır hesap! Sonra Emelikadan para yerine Acemistandan aftos getirdiğimizi görünce bizim kocakarının yüreğine iner. Hem ne dese haklı. İstanbulda kancığın kıtlığına kıran girmedi ya?

Nihayet, bin dereden su getirerek, yalvara yakara Toriği kandırdık. Şişman, kalın kara kaşlı, esmer, otuz beşlik bir karı bizim arkadaşa Allahın emriyle, bir hafta için eş olmağa razı oldu. Şehirde evi de vardı. Pılıyı pırtıyı topladığımız gibi, handan oraya taşındık. Biraz da gurbette gönül eğlendirmek için yaptığımız kınagecesi pek parlak oldu. Yengemiz Sevda hanım güzel târ çalıyordu. O çaldı, biz oynadık.

Sevda hanıma yardıma gelen komşu kadınların hazırladıkları çilâv, kıymalı huruş, âbıgüşt, ve daha böyle yerli yemekleri yiyip, içtikten sonra Torik'i güvey koyduk.

Artık rahattık. Çamaşırımız yıkandı, söküklerimiz dikildi, elbiselerimiz ütülendi, adama döndük. Tam bir hafta böyle derman toplayıp iyice kendimize gelince, Torik Sevda hanımın hakkını verip bağını çözdü, tekrar yola koyulduk. Bu sefer katıra yüz vermedik. (Dilcan) denen sözümona otobüse bindik. Böylece çaparhaneden çaparhaneye, yani menzilden menzile nisbeten eziyetsiz, üzüntüsüz gidiyorduk. Artık yolumuza çıkan büyük şehirlerde uzun boylu konaklamak istemiyorduk.

Meşhedi Cafer:

— Babam! Durasız ki, sizlere Cehlisütun'u, Çıharbağ'ı, Alimuzaffer camiini, hemi Eyran yahşiliklerini görsedem!

Diye barbarar bağırdığı halde, biz dinlemeyip geçiyorduk. Fakat geçerken, gözlerimize ilişen yerlerden İranda vaktile çok büyük bir medeniyetin varlığını anlıyorduk.

Kum, Şiraz, Isfahan, Kâşan gibi şehirlerin etrafını kuşatan kalelerin çini örtülü kapıları, Tahranın temiz ve geniş caddeleri, Lâlezar bulvarı, (Bağ-ı mili) denilen belediye bahçeleri, yüksek binalar, Meşhedinin yüzünde haklı bir gurur yarattığı gibi bu kardeş milletin medeniyete ne kadar kabiliyetli ve çalışkan olduğunu gösteriyordu.

Meşhedi, kendi memleketinde, gün geçtikçe, atıcılığı, mübalâğacılığı da bırakmış görünüyordu.

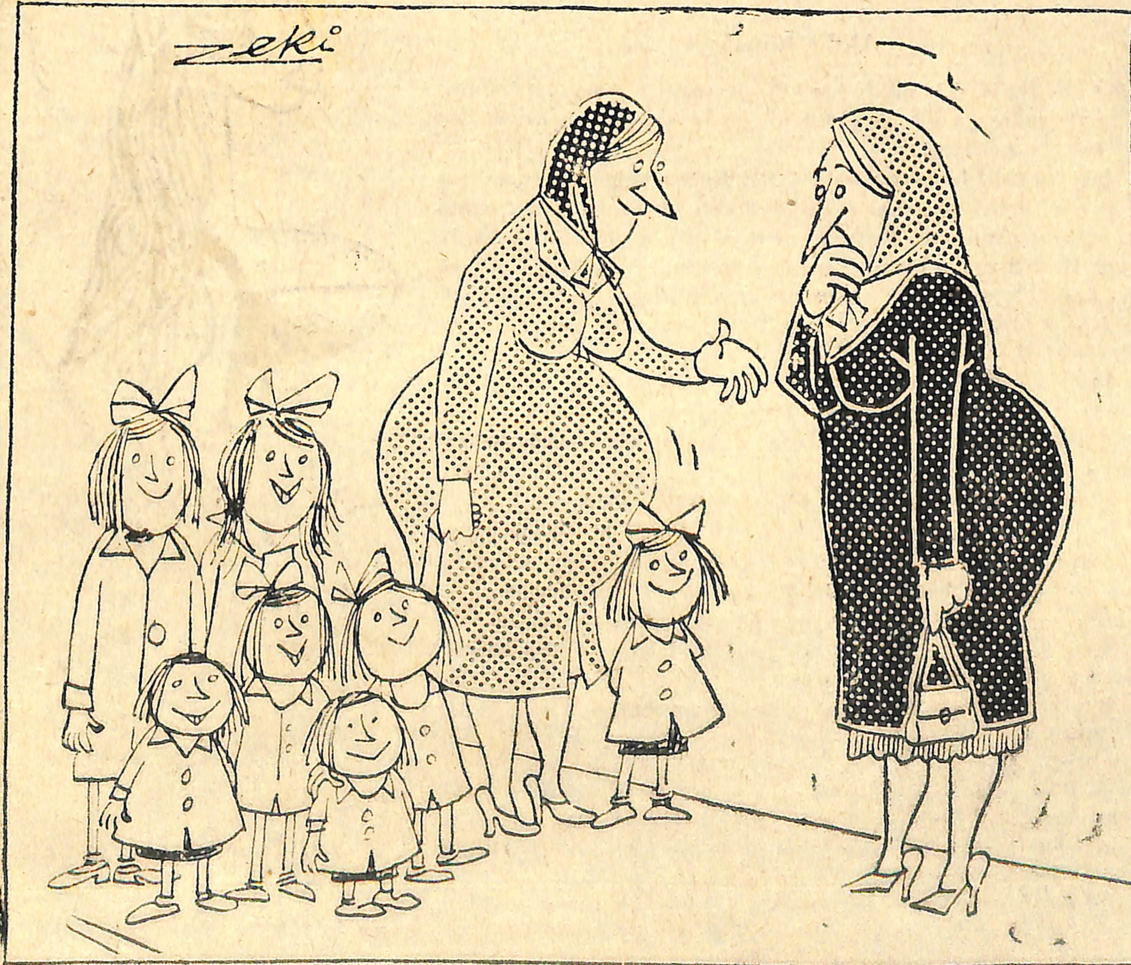
Yalnız Tahranda, bizi spor idmanları göstermek üzere (Zorhane) denilen spor meydanına götürdüğü gün:

— Bunların içinde bir (Nihat) yoktur, değil mi? dediğime kızdı ve:

— Buların hemmisi nihaddi! deyip birer birer işaretle: Pâk Nihat, Ejder Nihat, Şir Nihat, Pars Nihat, Âli Nihat!

Diyerek idmancıların hepsini saydı, durdu.

(Devamı var)

— Bizimki ille erkek çocuk isterim diye tutturdu da!..

SALİH TEKCAN

SPUTNİK 31

Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

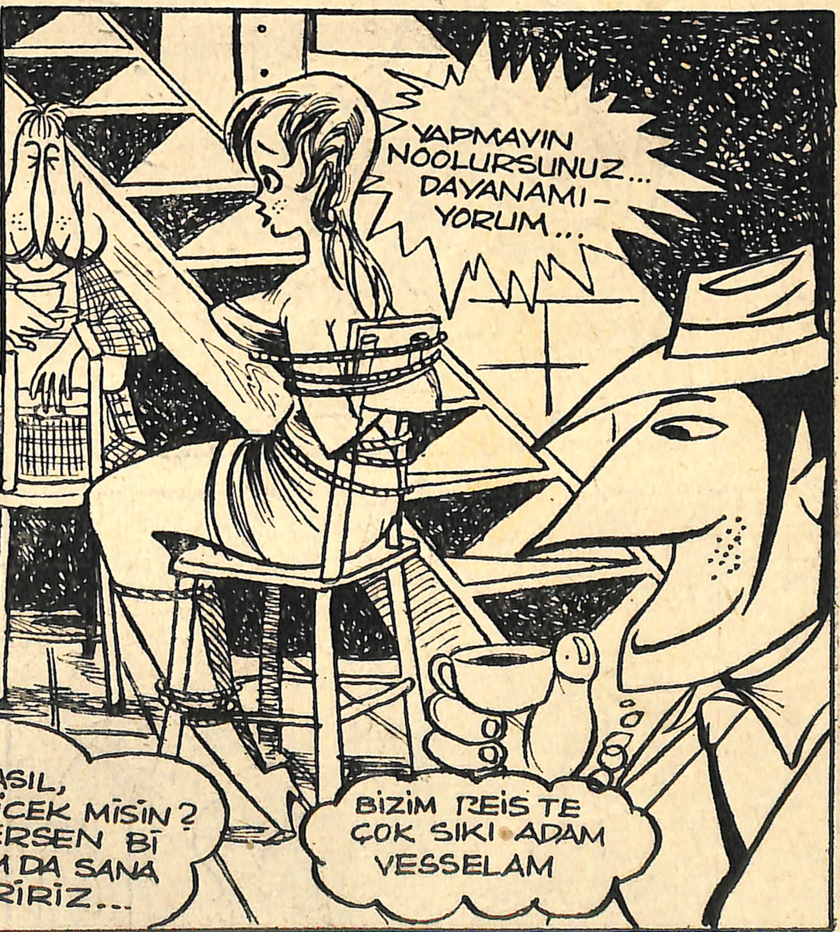

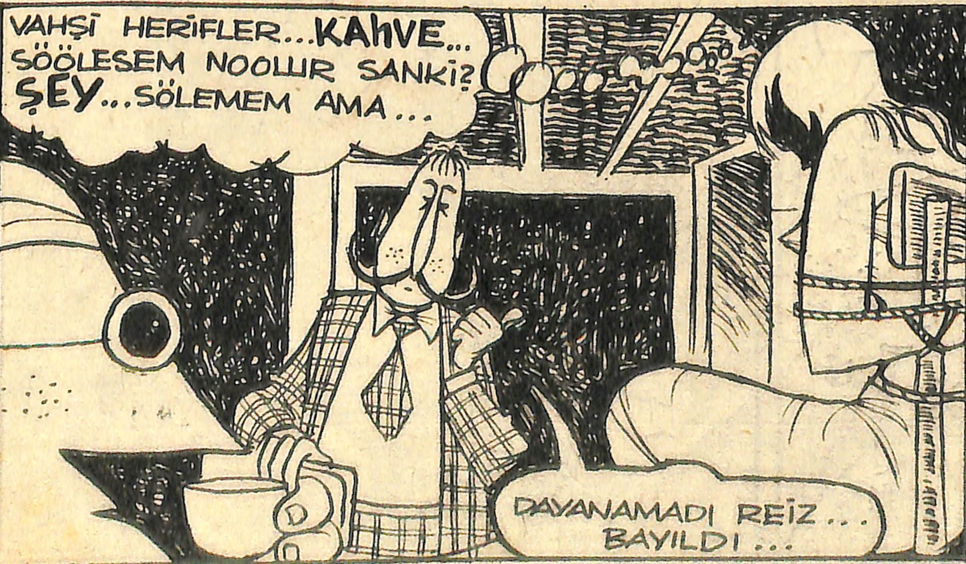

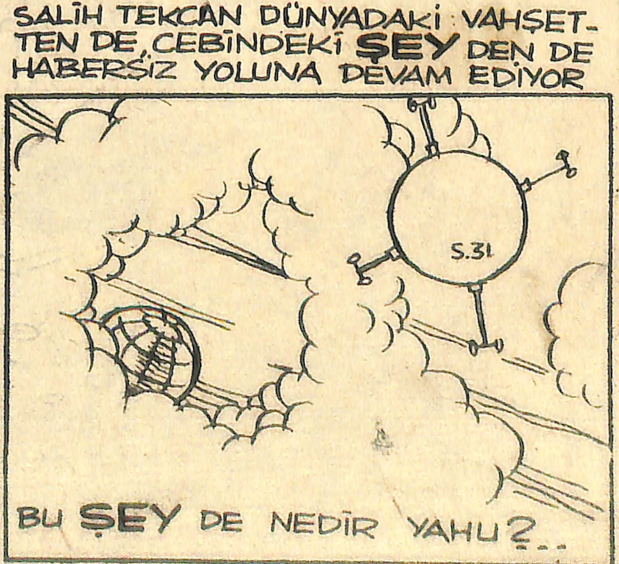
HUNHARCA BİR İŞKENCE BAŞLAMIŞTI... ZAVALLI KIZCAĞIZ **ŞEY**'İ NEREYE **ZULA** ETTİĞİNİ SÖYLEMEYİNCE ÜÇ **CANAVAR**, KARŞISINA GEÇİP HÖPÜRDETE, HÖPÜRDETE (AĞZINIZA LÂYIK) **KAHVE** İÇMEYE BAŞLADILAR SEVGİLİ OKUVUCULAR.... HEM DE **HALİS KAHVE!..**

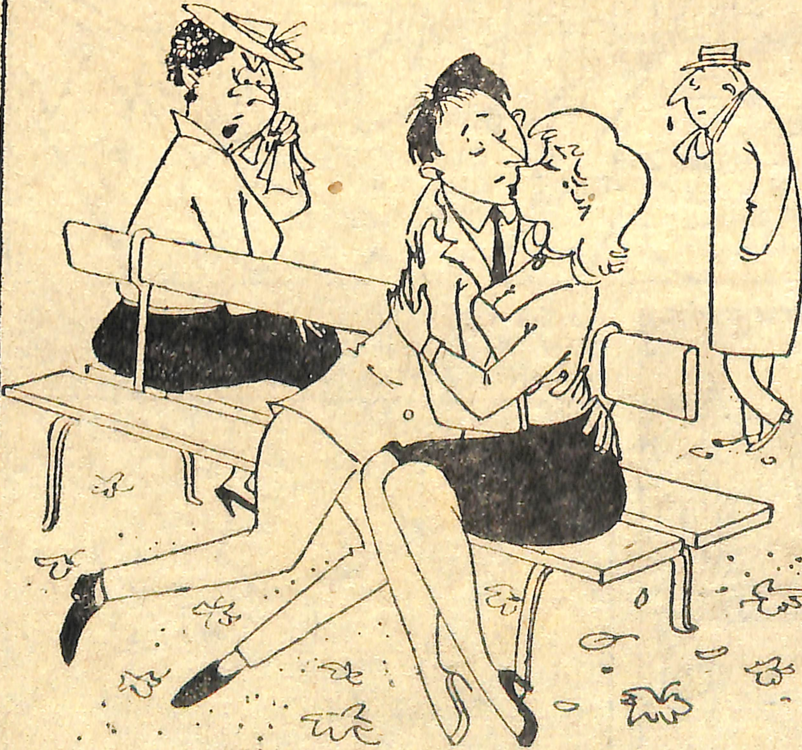
SALİH TEKCAN DÜNYADAKİ VAHŞETTEN DE, CEBİNDEKİ **ŞEY** DEN DE HABERSİZ YOLUNA DEVAM EDİYOR

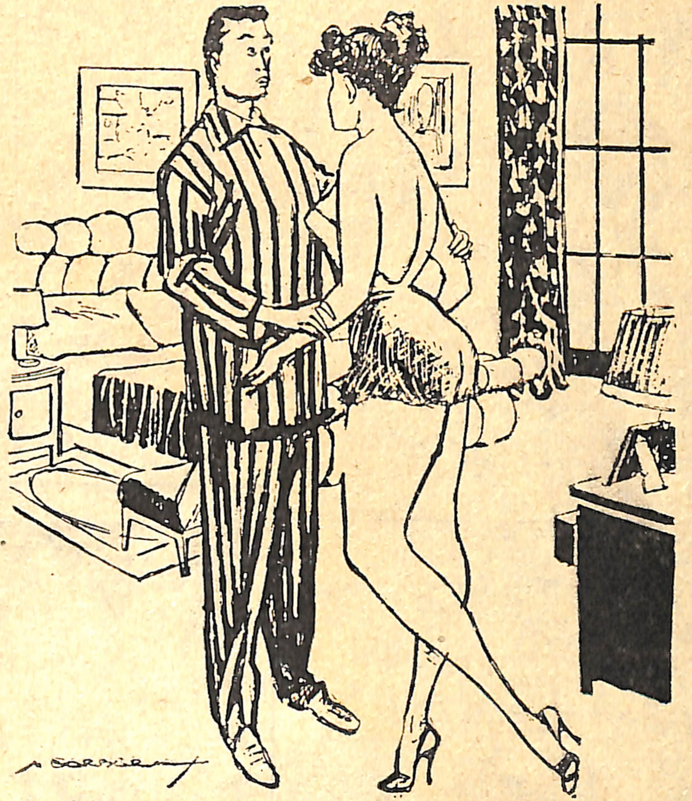
dünya
Karikatürleri

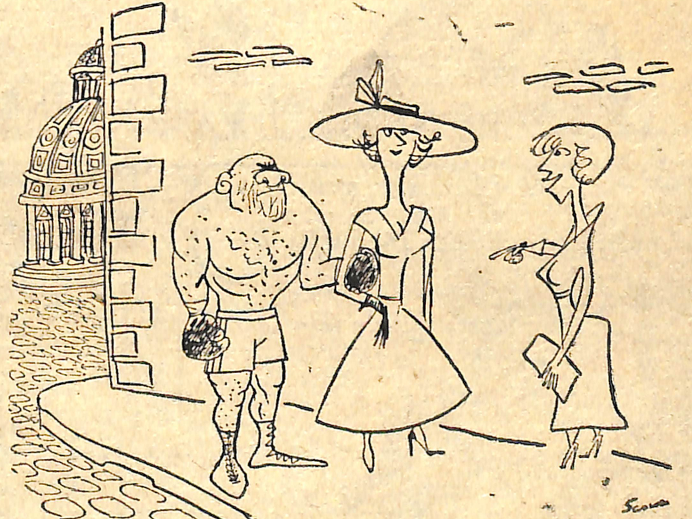
-BABAM YÜZ LİRA GÖNDERMİŞ...
-YALANCI, HANİ BABAN YÜZ VERMEZDİ!..

-HADİ ŞİMDİ NEZLEMİ GERİ ALAYIM!..

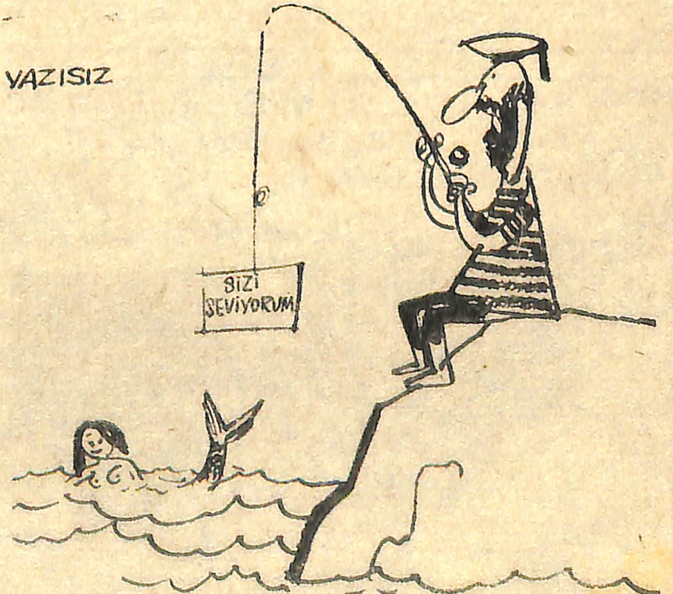

-YOOK... KOCAMIN YATAĞINDA SEVİŞMEMİZE VİCDANIM RAZI OLMAZ!..

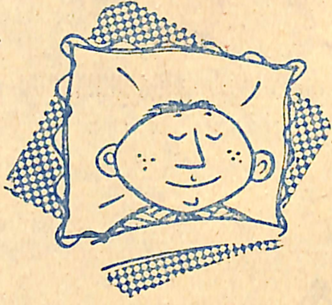

-NİŞANLININ MESLEĞİ NEDİR ?..

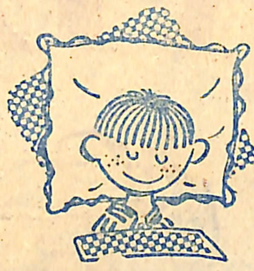
YAZISIZ

Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,
ölüme, yangına, kazaya
karşı Sigortalıdır!

ANKARA
SİGORTA

Daima emrinizde ve
hizmetinizdedir!

Göz ucu ile Avrupa

Yazan :

Yusuf Ziya Ortaç

Seyahat edebiyatının bu güzel kitabı

Pek yakında çıkıyor.

Fiyatı 1 liradır.

Siparişlerinizi şimdiden yapmanızı rica ederiz.

AKBABA YAYINEVİ

Denizcilik Bankası

Bütün

Banka muameleleri için

Hizmetinizdedir.

SÜMERBANK

MEVDUAT
SAHİPLERİNE
EN FAZLA
MENFAAT
TEMİN EDEN
BANKADIR

Paranızı
SÜMERBANK'a
yatırınız.

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ

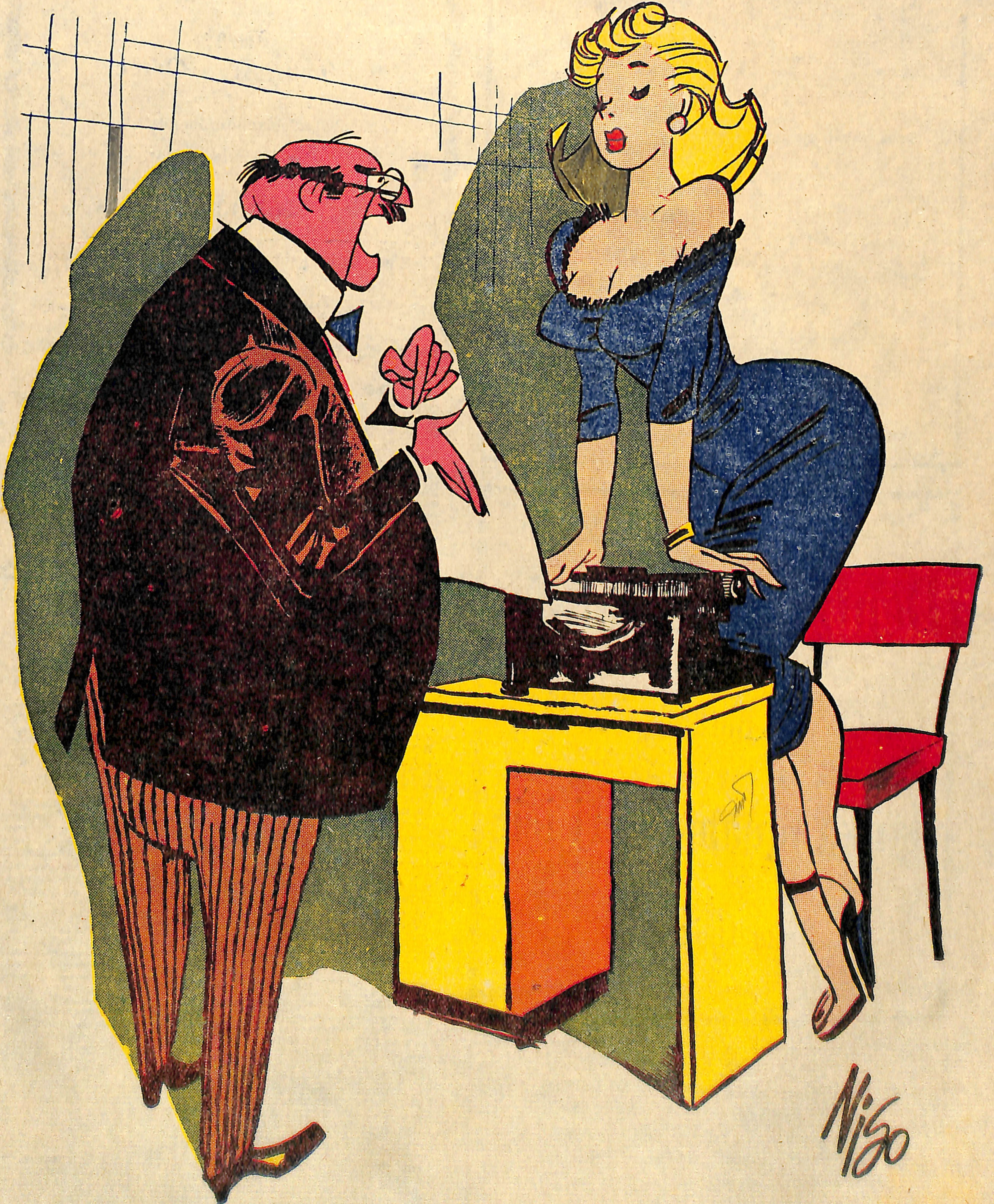
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11

Abone: Seneliği 37,5 altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

AKBABA

— «Geçen haftaki teklifime cevap bekliyorum» demiştim, neye yazmadınız?..
— Onu bana söylüyorsunuz sandım!